

Р Е Ш Е Н И Е

№ 374

гр. София, 19 ноември 2015г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, трето наказателно отделение, в съдебно заседание на трети ноември, през две хиляди и петнадесета година, в състав:

**ПРЕДСЕДАТЕЛ : КРАСИМИР ХАРАЛАМПИЕВ
ЧЛЕНОВЕ : ЦВЕТИНКА ПАШКУНОВА
МАЯ ЦОНЕВА**

**при секретар ИВАНКА ИЛИЕВА
и в присъствието на прокурора ПЕТЯ МАРИНОВА
изслуша докладваното от съдията ЦВЕТИНКА ПАШКУНОВА
н. д. № 1107/2015г.**

Касационното производство е образувано по жалби на подсъдимия В. Д. и неговия защитник, с допълнение към тях, срещу решение №47 от 16.02.2015г., постановено по внохд №1294/2012г., по описа на Апелативен съд - София, с което е изменена първоинстанционната присъда на Софийски градски съд от 14.12.2010г., по нохд №1876/2008г.

В подадените касационни жалби се релевират оплаквания за несъблюдаване на процесуалния и материален закон от контролираната въззивна инстанция, и за явна необоснованост на атакувания съдебен акт.

В подкрепа на визираните касационни основания се очертава наличие на незаконен състав, с председател съдия Г. З., участвала в разглеждане на внчд № С-32/2007г., инициирано по молба на В. Д. за изменение на взетата спрямо него мярка за неотклонение, което представлява абсолютно нарушение на нормата на чл.29, ал.1, б."г" от НПК.Излагат се съображения и за съществуващи пороци в процесуалната дейност на Софийски апелативен съд, изразяващи се в тенденциозност при обсъждане на гласните и писмени доказателствени средства, и в повърхностна оценка на назначената по внохд №1294/2012г. допълнителна счетоводна експертиза.

В рамките на реализиран емоционален анализ на мотивационната част на въззивното решение, сочещ на констатирана несъответност на описаната фактология на приобщената доказателствена съвкупност, се обръща особено внимание на неоправданото игнориране на обясненията на Валентин Димитров и на прекомерния кредит на доверие на изтъканите от

противоречия и опровергани от депозираното от свидетелите С. Г. и М. П.-З. показания на Х. Г.; на пренебрегване на съдържимите се в счетоводните документи и в сключените договори за доставка на рекламни материали фактически данни, и на подмяната им с производни гласни доказателства; и на неправилната интерпретация на изготвеното от вещите лица пред въззивната инстанция експертно заключение за стойностните параметри на представителните разходи, предмет на инкриминираната умишлена безстопанственост /325 693,95 лева/, различни от установените по размер с представените фактури/41 236,89 лева/, от които не са изключени използваните парични суми по програмите за социални грижи, за медицинско обслужване и за работещите в /фирма/ АД чуждестранни инспектори, като се поставя акцент на недопустимото отхвърляне на искането за сравнителна експертиза за изследване на обичайната практика в други подобни енергийни дружества.

Аргументира се и престъпна несъставомерност на инкриминираното поведение по чл.219, ал.3, вр.ал.1, вр.чл.26 от НК, поради липса на обективния признак- „*неполагане на достатъчно грижи*” от длъжностното лице за ръководенето, управлението, стопанисването и запазването на повереното му имущество, приет за доказан в разрез със задължителните указания в Постановление №7 от 23.12.1976г. по н.д.№10/1976г. на Пленума на ВС и предпоставил наказателната отговорност на В.Д..

Предлага се упражняване на касационните правомощия, предвидени в разпоредбата на чл.354, ал.1, т.4, вр.ал.3, т.2, вр.чл.348, ал.3, т.3 от НПК.

Недоволен от въззивния акт е останал и конституираният в качеството на граждански ищец търговски субект /фирма/, който чрез процесуалния си представител го атакува в частта, с която са отхвърлени претенциите срещу подсъдимия за 824 395,24 лева и 236 899,47 лева, явяващи се финансовата равностойност на вредите, причинени чрез двустранните сделки с /фирма/ и /фирма/ за събиране на задължения на абонати, при отсъствие на икономическа нужда и на реален ефект, като се предявява молба за увеличаване на размера на присъдените обезщетения за имуществена обезвреда, до пълния размер на гражданските искове.

В съдебно заседание на 03.11.2015 година, подсъдимият В.Д. и неговият защитник се явяват пред касационната инстанция, и молят за отмяна на атакуваното решение, като подробно възпроизвеждат доводите и възраженията в жалбите, и в допълнението към тях, за незаконен състав, разгледал внохд №1294/2012г., за допуснати процесуални нарушения в доказателствената дейност от решаващия орган и за дерогиране на относимата към *умишлената безстопанственост* материалноправна уредба, с позоваване на обстоятелствата, че разходваните от управляваната от подсъдимия Д. фирма представителни суми са обявени за „несвойствени и необичайни”, при неяснота на вложеното в това понятие съдържание, а

заклучението за настъпилите за акционерното дружество вредни последици е формирано, при незачитане на неговата нетна печалба.

Гражданският ищец /фирма/ участва в настоящата съдебна процедура, чрез юрисконсултите си Л. Г. и Б. К., които в хода на съдебните прения декларира, че поддържат касационната жалба, по изложените съображения в нея.

Прокурор от Върховната касационна прокуратура пледира за правилност на въззивния акт, предпоставящ приложението на процесуалната норма на чл.354, ал.1, т.1 от НПК, като мотивира своето становище със съответност на осъществените от Софийски апелативен съд процесуални действия на императивните изисквания на чл.чл.13,14 и 107 от НПК и със стриктното спазване на материалния закон от компетентния орган, при приетите за установени фактически положения, обосноваването на които недопустимо се оспорва от подсъдимия и неговия адвокат пред ВКС. Изразява се и мнение, че подадената от гражданският ищец / фирма/ касационна жалба, следва да бъде оставена без разглеждане, в насочената към наказателноправната част на въззивното решение част, а в останалата – за репарирание на имуществените вреди за разликата от 325 693, 95 лева до 437 810,50 лева като неоснователна, да не бъде уважена.

Върховният касационен съд, трето наказателно отделение, в пределите на инстанционния контрол, за да се произнесе взе предвид следното:

С присъда № 402 от 14.12.2010г., по нохд №1876/2008г., Софийски градски съд е признал подсъдимия В. Д. Д. за невиновен в това, че в гр.София, на 04.03.2004 година, на заседание на Съвета на директорите на /фирма/ АД, като длъжностно лице - член на Съвета на директорите на /фирма/ АД, в съучастие с длъжностните лица – Г. С. Р., И. Г. Д. и П. Б. В. (членове на Съвета на директорите на /фирма/), в качеството на извършител, умишлено не положил достатъчно грижи за ръководенето и управлението на повереното му имущество на /фирма/ , съобразно чл.23, ал.2 и чл.26, ал.1, т.3 от Устава на /фирма/ , чл.12. ал.1, т.2 от Правилника за устройството и дейността на /фирма/ и чл.6, т.1 и т. 4 от Договор за възлагане на управлението на /фирма/, като одобрил и възложил на Изпълнителния директор на /фирма/ да сключи договор с /фирма/ за събиране на просрочени неплатени задължения, без наличие на стопанска необходимост за сключване на такъв договор, при липса на обосновани критерии за оценка и заплащане на извършената от изпълнителя /фирма/) работа по договора, и допуснал изпълнението на този договор, от което е последвало разпиляване на имущество на /фирма/, в особено големи размери /1 023 904,51 лева/, и деянието представлява особено тежък случай, поради което и на основание чл.304 от НПК го е оправдал по обвинението за престъпление по чл.219, ал.4, вр.ал.3, вр.ал.1, вр.чл.20 от НК.

Подсъдимият е признат за невиновен и за това, че в гр.София, на 15.09.2005 година, на заседание на Съвета на директорите на /фирма/ , като

длъжностно лице - член на Съвета на директорите на /фирма/ , в съучастие с Г. С. Р., И. Г. Й. и П. Б. В. (членове на Съвета на директорите на /фирма/), в качеството на извършител, умишлено не положил достатъчно грижи за ръководенето и управлението на повереното му имущество на /фирма/, съобразно чл.23, ал.2 и чл.26, ал.1, т.3 от Устава на /фирма/ , чл.12, ал.1, т.2 от Правилника за устройството и дейността на /фирма/ и чл.6, т.1 и т.4 от Договор за възлагане на управлението на /фирма/ , като одобрил и възложил на Изпълнителния директор на /фирма/ да сключи договор със /фирма/ за събиране на просрочени неплатени задължения, без наличие на стопанска необходимост за сключване на такъв договор, при липса на обосновани критерии за оценка и заплащане на извършената от изпълнителя (/фирма/) работа по договора, и допуснал изпълнението на този договор, от което е последвало разпиляване на имущество на /фирма/, в особено големи размери /283 155,69 лева/ и деянието е особено тежък случай, поради което и на основание чл.304 от НПК е оправдан по обвинението за престъпление по чл.219, ал.4, вр.ал.3, вр.ал.1, вр.чл.20 от НК.

Със същият съдебен акт В.Д. е признат за виновен в това, че в гр.София, за периода от 01.01.2003 година до 31.03.2006 година, при условията на продължавано престъпление, в качеството на длъжностно лице - Изпълнителен директор на /фирма/ , умишлено не положил достатъчно грижи за ръководенето, управлението, стопанисването и запазването на повереното му имущество на /фирма/ , съобразно чл.30, ал.1, т.3 от Устава, приет от Общото събрание на акционерите на /фирма/ на 25.03.2003г. и на 26.03.2003г., чл.14, ал.1, т.3 от Правилника за устройството и дейността на /фирма/ (приет с Решение по точка 2 от протокол № 9 от 09.12.2002 г. на Съвета на директорите на /фирма/), пункт I, буква "А" и „Б", т. 4 от длъжностна характеристика за длъжността Изпълнителен директор на /фирма/ , като допускар извършването на ненужни и несвързани с дейността на /фирма/ разходи, всички за сметка на дружеството:

1.заплащане на сумата от 415 844,36 лева през съответния период за закупени храни, напитки, домакински продукти и стоки, както следва :

- през периода от 01.01.2003 година до 31.12.2003 година са заплатени общо 64 074,90 лева за описаните покупки;

- през периода от 01.01.2004 година до 31.12.2004 година са заплатени общо 172 187,78 лева за описаните покупки;

- през периода от 01.01.2005 година до 31.12.2005 година са заплатени общо 177 745,37 лева за описаните покупки;

- през периода от 01.01.2006 година до 31.03.2006 година са заплатени общо 1 836,31 лева за описаните покупки;

2.заплащане на наем за автомобилен транспорт, по сключен на 19.01.2006 година договор за ползване на джип „LEXUS RX-300", с ДКН/рег.номер/ с /фирма/ , на стойност 1 208 лева с ДДС месечно и годишна наемна цена 14 500 лева, за сметка на /фирма/ , в изпълнение на който е

заплатена общо сумата от 6 562 лева, от което е последвало разпиляване на имущество в размер на 422 406.36 лева - пари на /фирма/, платени за направените разходи, поради което и на основание чл.219, ал.3, вр.ал.1 вр.чл.26, ал.1 от НК и чл.54 от НК го е осъдил на *лишаване от свобода* за срок от три години и *лишаване от право по чл.37, ал.1, т.6 от НК* да заема ръководна длъжност в държавно предприятие, кооперация и обществена организация, за срок от три години, като го е оправдал по обвинението за това да е осъществил престъплението по отношение на платената сума от 14 744,14 лева, през посочения период за закупуване на горива и консумативи, и на изплатените командировъчни средства в общ размер на 660 лева; за извършено престъпление, в особено големи размери и представляващо особено тежък случай - ал.4, на чл.219 от НК; както и досежно правната квалификация на деянието по чл.20, ал.2, вр. ал.1 от НК и за сумата от 15 404.14 лева.

Ангажирана е наказателната отговорност на подсъдимия и за престъпление по чл.219, ал.3, вр.ал.1, вр.чл.26, ал.1 от НК, обективизирано в това, че в гр.София, от 26.08.2003 година до 14.11.2005 година, при условията на продължавана престъпна дейност, в качеството на длъжностно лице, умишлено не положил достатъчно грижи за ръководенето, управлението, стопанисването и запазването на повереното му имущество на /фирма/, в съответствие с изискванията на чл.30, ал.1, т. 3 от Устава на /фирма/, приет от Общото събрание на акционерите на /фирма/ на 25.03.2003г. и на 26.03.2003г., чл.14, ал.1, т.3 от Правилника за устройството и дейността на /фирма/ (приет с Решение по точка 2 от протокол № 9 от 09.12.2002 г. на Съвета на директорите на /фирма/) и пункт I, буква "А" и Б", т.4 от длъжностна характеристика за Изпълнителния директор на /фирма/, като сключил и допуснал сключването, и изпълнението на договори за изработване и доставка на рекламни стоки с /фирма/, в нарушение на чл.7, ал.1, т.1 и т.2 и ал.3, чл.8, ал.1, т.4 и ал.2, и чл.14 от Закона за обществените поръчки /ЗОП/ (обн.ДВ бр.56/22.06.1999г.) и на чл.14, ал.1, т.2, ал.5 и чл.15, ал.1, ал.2, т.2, б.А и ал.6 от Закона за Обществените поръчки /ЗОП/ (обн. ДВ, бр.28/06.04.2004 г., в сила от 01.10.2004г.) и чл.1, ал.1 и ал.2, т.2 от Наредбата за възлагане на малки обществени поръчки /НВМОП/ (приета с ПМС № 249 от 17.09.2004г., обн., ДВ, бр.84 от 27.09.2004г., в сила от 01.10.2004г.), и без предварително проучване и съобразяване с действащите пазарните цени на договорените и доставени стоки, както следва:

1. В гр.София, в качеството на длъжностно лице - Изпълнителен директор на /фирма/, умишлено не положил достатъчно грижи за ръководенето, управлението, стопанисването и запазването на повереното му имущество на /фирма/, съгласно цитираните разпоредби, като на 26.08.2003 година допуснал сключването и изпълнението на договор за изработване и доставка на рекламни стоки с /фирма/, в нарушение на чл.7, ал.1, т.2 и ал.3 и чл.8, ал.1, т.4 и ал.2, и чл.14 от ЗОП и без предварително проучване на пазарните цени на договорените и доставени стоки;

2. В гр.София, в качеството на длъжностно лице - Изпълнителен директор на /фирма/, умишлено не положил достатъчно грижи за ръководенето, управлението, стопанисването и запазването на повереното му имущество на /фирма/, съгласно цитираните разпоредби, като на 03.09.2003 година сключил и допуснал изпълнението на договор за изработване и доставка на рекламни стоки с /фирма/, в нарушение на чл.7, ал.1, т.2 и ал.3 и чл.8, ал.1, т.4 и ал.2, и чл.14 от ЗОП, и без предварително проучване и съобразяване с действащите пазарни цени по отношение на договорените и доставени стоки;

3. В гр.София, в качеството на длъжностно лице - Изпълнителен директор на /фирма/, умишлено не положил достатъчно грижи за ръководенето, управлението, стопанисването и запазването на повереното му имущество на /фирма/, съгласно цитираните разпоредби, като на 16.10.2003 година допуснал сключването и изпълнението на договор за изработване и доставка на рекламни стоки с /фирма/, в нарушение на чл.7, ал.1, т.2 и ал.3 и чл.8, ал.1, т.4 и ал.2, и чл.14 от ЗОП, и без предварително проучване на действащите пазарни цени, по отношение на договорените и доставени стоки;

4. В гр.София, в качеството на длъжностно лице - Изпълнителен директор на /фирма/, умишлено не положил достатъчно грижи за ръководенето, управлението, стопанисването и запазването на повереното му имущество на /фирма/, съгласно цитираните разпоредби, като на 28.10.2003 година сключил и допуснал изпълнението на договор за изработване и доставка на рекламни стоки с /фирма/, в нарушение на чл.7, ал.1, т.2 и ал.3 и чл.8, ал.1, т.4 и ал.2, и чл.14 от ЗОП, и без предварително проучване и съобразяване с действащите пазарни цени, по отношение на договорените и доставени стоки;

5. В гр.София, в качеството на длъжностно лице - Изпълнителен директор на /фирма/, умишлено не положил достатъчно грижи за ръководенето, управлението, стопанисването и запазването на повереното му имущество на /фирма/, съгласно цитираните разпоредби, като на 04.11.2003 година допуснал сключването и изпълнението на договор за изработване и доставка на рекламни стоки с /фирма/, в нарушение на чл.7, ал.1, т.2 и ал.3 и чл.8 ал.1, т.4 и ал.2, и чл.14 от ЗОП, и без предварително проучване на действащите пазарни цени по отношение на договорените и доставени стоки;

6. В гр.София, в качеството на длъжностно лице - Изпълнителен директор на /фирма/, умишлено не положил достатъчно грижи за ръководенето, управлението, стопанисването и запазването на повереното му имущество на /фирма/, съгласно цитираните разпоредби, като на 24.11.2003 година допуснал сключването и изпълнението на договор за изработване и доставка на рекламни стоки с /фирма/, в нарушение на чл.7, ал.1, т.2 и ал.3 и чл.8, ал.1, т.4 и ал.2, и чл. 14 от ЗОП, и без предварително проучване и съобразяване с действащите пазарни цени по отношение на договорените и доставени стоки;

7. В гр.София, в качеството на длъжностно лице - Изпълнителен директор на /фирма/, умишлено не положил достатъчно грижи за ръководенето, управлението, стопанисването и запазването на повереното му имущество на /фирма/, съгласно цитираните разпоредби, като на 27.08.2004 година допуснал сключването и изпълнението на договор за изработване и доставка на рекламни стоки с /фирма/, в нарушение на чл.7, ал.1, т.2 и ал.3 и чл.8 ал.1, т.4, и ал.2, и чл.14 от ЗОП, и без предварително проучване и съобразяване с действащите пазарни цени по отношение на договорените и доставени стоки;

8. В гр.София, в качеството на длъжностно лице - Изпълнителен директор на /фирма/, умишлено не положил достатъчно грижи за ръководенето, управлението, стопанисването и запазването на повереното му имущество на /фирма/, съгласно цитираните разпоредби, като на 10.09.2004 година сключил и допуснал изпълнението на договор за изработване и доставка на рекламни стоки с /фирма/, в нарушение на чл.7, ал.1, т.2 и ал.3 и чл.8, ал.1, т.4 и ал.2, и чл.14 от ЗОП, и без предварително проучване и съобразяване с действащите пазарни цени по отношение на договорените и доставени стоки;

9. В гр.София, като длъжностно лице - Изпълнителен директор на /фирма/, като извършител, умишлено не положил достатъчно грижи за ръководенето, управлението, стопанисването и запазването на повереното му имущество на /фирма/, съгласно цитираните разпоредби, като на 28.09.2004 година сключил и допуснал изпълнението на договор за изработване и доставка на рекламни стоки с /фирма/, в нарушение на чл.7, ал.1, т.2 и ал.3 и чл.8, ал.1, т.4 и ал.2, и чл.14 от ЗОП, и без предварително проучване на действащите пазарни цени по отношение на договорените и доставени стоки;

10. В гр.София, като длъжностно лице - Изпълнителен директор на /фирма/, като извършител, умишлено не положил достатъчно грижи за ръководенето, управлението, стопанисването и запазването на повереното му имущество на /фирма/, съобразно цитираните по-горе разпоредби, като на 08.11.2004 година сключил и допуснал изпълнението на договор за изработване и доставка на рекламни стоки с /фирма/, в нарушение на чл.7, ал.1, т.2 и ал.3 и чл.8, ал.1, т.4 и ал.2, и чл.14 от ЗОП, и без предварително проучване на действащите пазарни цени по отношение на договорените и доставени стоки;

11. В гр.София, в качеството на длъжностно лице - Изпълнителен директор на /фирма/, умишлено не положил достатъчно грижи за ръководенето, управлението, стопанисването и запазването на повереното му имущество на /фирма/, съобразно цитираните по-горе разпоредби, като на 17.11.2004 година сключил и допуснал изпълнението на договор за изработване и доставка на рекламни стоки с /фирма/, в нарушение на чл.7, ал.1, т.2 и ал.3 и чл.8, ал.1, т.4 и ал.2, и чл.14 от ЗОП, и без предварително

проучване на действащите пазарни цени по отношение на договорените и доставени стоки;

12. В гр.София, в качеството на длъжностно лице - Изпълнителен директор на /фирма/, умишлено не положил достатъчно грижи за ръководенето, управлението, стопанисването и запазването на повереното му имущество на /фирма/, съгласно цитираните разпоредби, като на 25.08.2005 година допуснал сключването и изпълнението на договор за изработване и доставка на рекламни стоки с /фирма/, в нарушение на чл.14, ал.1 т.2, ал.5 и чл.15, ал.1, ал.2, т.2, б.А и ал.6 от ЗОП, и чл.1, ал.1 и ал.2, т.2 от НВМОП, и без предварително проучване на действащите пазарни цени на договорените и доставени стоки;

13. В гр.София, в качеството на длъжностно лице - Изпълнителен директор на /фирма/, умишлено не положил достатъчно грижи за ръководенето, управлението, стопанисването и запазването на повереното му имущество на /фирма/, съгласно цитираните разпоредби, като на 15.09.2005 година допуснал сключването и изпълнението на договор за изработване и доставка на рекламни стоки с /фирма/, в нарушение на чл.14, ал.1, т.2, ал.5 и чл.15, ал.1, ал.2, т.2, б.А и ал.6 от ЗОП, и чл.1, ал.1 и ал.2, т.2 от НВМОП, и без предварително проучване и съобразяване с действащите пазарни цени по отношение на договорените и доставени стоки;

14. В гр.София, в качеството на длъжностно лице - Изпълнителен директор на /фирма/, умишлено не положил достатъчно грижи за ръководенето, управлението, стопанисването и запазването на повереното му имущество на /фирма/, съгласно цитираните разпоредби, като на 10.10.2005 година допуснал сключването и изпълнението на договор за изработване и доставка на рекламни стоки с /фирма/, в нарушение на чл.14, ал.1, т.2, ал.5 и чл.15, ал.1, ал.2, т.2, б.А и ал.6 от ЗОП, и чл.1, ал.1 и ал.2, т.2 от НВМОП, и без предварително проучване на действащите пазарни цени на договорените и доставени стоки;

15. В гр.София, в качеството на длъжностно лице - Изпълнителен директор на /фирма/, умишлено не положил достатъчно грижи за ръководенето, управлението, стопанисването и запазването на повереното му имущество на /фирма/, съгласно цитираните разпоредби, като на 20.10.2005 година допуснал сключването и изпълнението на договор за изработване и доставка на рекламни стоки с /фирма/ в нарушение на чл.14, ал.1, т.2, ал.5 и чл.15, ал.1, ал.2, т.2 б.А и ал.6 от ЗОП, и чл.1, ал.1 и ал.2, т.2 от НВМОП, и без предварително проучване на действащите пазарните цени на договорените стоки;

16. В гр.София, в качеството на длъжностно лице - Изпълнителен директор на, умишлено не положил достатъчно грижи за ръководенето, управлението, стопанисването и запазването на повереното му имущество на /фирма/, съгласно цитираните разпоредби, като на 08.11.2005 година допуснал сключването и изпълнението на договор за изработване и доставка

на рекламни стоки с/ фирма/, в нарушение на чл.14, ал.1, т.2, ал.5 и чл.15, ал.1, ал.2, т.2 б.А и ал.6 от ЗОП, и чл.1, ал.1 и ал.2, т.2 от НВМОП, и без предварително проучване на действащите пазарните цени на договорените стоки;

17. В гр.София, в качеството на длъжностно лице - Изпълнителен директор на /фирма/ , умишлено не положил достатъчно грижи за ръководенето, управлението, стопанисването и запазването на повереното му имущество на /фирма/ , съгласно цитираните разпоредби, като на 14.11.2005 година допуснал сключването и изпълнението на договор за изработване и доставка на рекламни стоки с /фирма/, в нарушение на чл.14, ал.1, т.2, ал.5 и чл.15, ал.1, ал.2, т.2 б.А и ал.6 от ЗОП и чл.1, ал.1 и ал.2, т.2 от НВМОП, и без предварително проучване и съобразяване с действащите пазарни цени на договорените и доставени стоки, допускайки необосновано плащане на пари на /фирма/, в изпълнение на изброените договори, от което е последвало разпиляване на имущество - пари на /фирма/ в общ размер на 66 455,60 лева, с произтичащите от това санкционни последици – *лишаване от свобода* за срок от три години и три години *лишаване от право по чл.37, ал.1, т.6 от НК* да заема ръководна длъжност в държавно предприятие, кооперация и обществена организация, като го е оправдал за инкриминираното престъпно посегателство, в особено големи размери, представляващо особено тежък случай /чл.219, ал.4 от НК/ и досежно правната квалификация на деянието по чл.20, ал.2 от НК.

При условията на чл.23, ал.1 от НК първостепенният съд е наложил общо най-тежко наказание *лишаване от свобода* за срок от три години, при „общ" режим за изтърпяване, в затворническо общезитие от открит тип, към което на основание чл.23, ал.2 от НК присъединил санкцията *лишаване от право по чл.37, ал.1, т.6 от НК* да заема ръководна длъжност в държавно предприятие, кооперация и обществена организация, за срок от три години.

С първоинстанционния акт, Софийски градски съд е признал подсъдимия Г. С. Р. за невиновен в това, че в гр.София на 04.03.2004 година, на заседание на Съвета на директорите на/фирма/, в качеството на длъжностно лице - член на Съвета на директорите на /фирма/, в съучастие с В. Д. Д., И. Г. Д. и П.Б. В. (членове на Съвета на директорите на /фирма/), умишлено не положил достатъчно грижи за ръководенето и управлението на повереното му имущество на /фирма/ съобразно чл.23, ал.2 и чл.26, ал.1, т.3 от Устава на / фирма/, чл.12, ал.1, т.2 от Правилника за устройството и дейността на /фирма/ и чл.6, т.1 и т.4 от Договор за възлагане на управлението на /фирма/, одобрявайки и възлагайки на Изпълнителния директор на /фирма/ да сключи договор с за събиране на просрочени неплатени задължения, без наличие на стопанска необходимост за сключване на такъв договор и при липса на обосновани критерии за оценка и заплащане на извършената от изпълнителя (/фирма/) работа по договора, и допуснал изпълнението на този договор, от което е последвало разпиляване на

имущество на /фирма/, в особено големи размери /1 023 904.51 лева/ и деянието представлява особено тежък случай, поради което и на основание чл.304 от НПК го е оправдал по обвинението за престъпление по чл.219, ал.4, вр.ал.3, вр.ал.1, вр.чл.20 от НК.

Подсъдимият е признат за невиновен и оправдан, и за престъпно деяние по чл.219, ал.4, вр.ал.3, вр.ал.1, вр.чл.20, ал.2, вр.ал.1 от НК, изразяващо се в това, че в гр.София, на 15.04.2005 година, на заседание на Съвета на директорите на /фирма/, в качеството на длъжностно лице- член на Съвета на директорите на /фирма/, в съучастие с Г. Д. Н., И.Г. Й. и П. Б. В. (членове на Съвета на директорите на /фирма/), умишлено не положил достатъчно грижи за ръководенето и управлението на повереното му имущество на /фирма/, съобразно чл.23, ал.2 и чл.26, ал.1, т.3 от Устава на /фирма/, чл.12, ал.1, т.2 от Правилника за устройството и дейността на /фирма/ и чл.6, т.1 и т.4 от Договор за възлагане на управлението на /фирма/, като одобрил и възложил на Изпълнителния директор на /фирма/ да сключи договор с /фирма/ за събиране на просрочени неплатени задължения, без наличие на стопанска необходимост, при липса на обосновани критерии за оценка и заплащане на извършената от изпълнителя (/фирма/) работа по договора, и допуснал изпълнението му, от което е последвало разпиляване на имущество на /фирма/, в особено големи размери /80 298,11 лева/ и деянието представлява особено тежък случай.

Софийски градски съд е признал подсъдимия Г. С. Р. за невиновен в това, че в гр.София, на 15.09.2005 година, на заседание на Съвета на директорите на /фирма/, в качеството на длъжностно лице - член на Съвета на директорите на /фирма/, в съучастие с В. Д. Д., П. Б. В. и И.Г. Й. (членове на Съвета на директорите на /фирма/), умишлено не положил достатъчно грижи за ръководенето и управлението на повереното му имущество на /фирма/, съгласно чл.23, ал.2 и чл.26, ал.1, т.3 от Устава на /фирма/, чл.12, ал.1, т.2 от Правилника за устройството и дейността на /фирма/ и чл.6, т.1 и т.4 от Договор за възлагане на управлението на /фирма/, като одобрил и възложил на Изпълнителния директор на /фирма/ да сключи договор със /фирма/ за събиране на просрочени неплатени задължения, без наличие на стопанска необходимост и при липса на обосновани критерии за оценка и заплащане на извършената от изпълнителя (/фирма/) работа по договора, и допуснал изпълнението на този договор, от което е последвало разпиляване на имущество на /фирма/, в особено големи размери /283 155,69 лева/ и деянието представлява особено тежък случай, поради което и на основание чл.304 от НПК го е оправдал по повдигнатото му обвинение за извършено престъпление по чл.219, ал.4, вр.ал.3, вр.ал.1, вр.чл.20, ал.2, вр.ал.1 от НК.

С присъдата на първостепенния съд и подсъдимият П. Б. В. е признат за невиновен в това, че в гр.София на 04.03.2004 година, на заседание на Съвета на директорите на /фирма/, в качеството на длъжностно лице - член на Съвета на директорите на /фирма/, в съучастие с В. Д. Д., И. Г. Д. и Г. С. Р.

(членове на Съвета на директорите на (/фирма/), умишлено не положил достатъчно грижи за ръководенето и управлението на повереното му имущество на /фирма/, съобразно чл.23, ал.2 и чл.26, ал.1, т.3 от Устава на /фирма/, чл.12, ал.1, т.2 от Правилника за устройството и дейността на /фирма/ и чл.6, т.1 и т.4 от Договор за възлагане на управлението на /фирма/, като одобрил и възложил на Изпълнителния директор на /фирма/ да сключи договор с /фирма/ за събиране на просрочени неплатени задължения, без наличие на стопанска необходимост и при липса на обосновани критерии за оценка и заплащане на извършената от изпълнителя (" /фирма/) работа по договора, и допуснал изпълнението на този договор, от което е последвало разпиляване на имущество на /фирма/, в особено големи /1 023 904.51 лева/ и деянието представлява особено тежък случай, поради което и на основание чл.304 от НПК е оправдан по обвинението за осъществено престъпление по чл.219, ал.4, вр.ал.3, вр.ал.1, вр.чл.20, ал.2, вр.ал.1 от НК.

Подсъдимият е признат за невиновен и оправдан, и за престъпление по чл.219, ал.4, вр.ал.3, вр.ал.1, вр.чл.20, ал.2, вр.ал.1 от НК, обективизирано в това, че в гр.София, на 15.04.2005 година, на заседание на Съвета на директорите на /фирма/, в качеството на длъжностно лице- член на Съвета на директорите на /фирма/, в съучастие с Г. Д. Н., И.Г. Й. и Г. С. Р. (членове на Съвета на директорите на (/фирма/), умишлено не положил достатъчно грижи за ръководенето и управлението на повереното му имущество на /фирма/, съобразно чл.23, ал.2 и чл.26, ал.1, т.3 от Устава на /фирма/, чл.12, ал.1, т.2 от Правилника за устройството и дейността на /фирма/ и чл.6, т.1 и т.4 от Договор за възлагане на управлението на /фирма/, като одобрил и възложил на Изпълнителния директор на /фирма/ да сключи договор с /фирма/ за събиране на просрочени неплатени задължения, без наличие на стопанска необходимост и при липса на обосновани критерии за оценка и заплащане на извършената от изпълнителя (/фирма/) работа по договора, и допуснал изпълнението на този договор, от което е последвало разпиляване на имущество на /фирма/ в особено големи размери /80 298.11 лева/ и деянието е особено тежък случай.

П. Б. В. е признат за невиновен и в това, че в гр.София, на 15.09.2005 година, на заседание на Съвета на директорите на /фирма/, в качеството на длъжностно лице- член на Съвета на директорите на /фирма/, в съучастие с В. Д. Д., Г. С. Р. и И. Г. Й. (членове на Съвета на директорите на /фирма/), умишлено не положил достатъчно грижи за ръководенето и управлението на повереното му имущество на /фирма/, съгласно чл.23, ал.2 и чл.26, ал.1, т.3 от Устава на /фирма/, чл.12, ал.1, т.2 от Правилника за устройството и дейността на /фирма/ и чл.6, т.1 и т.4 от Договор за възлагане на управлението на /фирма/, като одобрил и възложил на Изпълнителния директор на /фирма/ да сключи договор със /фирма/ за събиране на просрочени неплатени задължения, без наличие на стопанска необходимост и при липса на обосновани критерии за оценка и заплащане на извършената от изпълнителя

(/фирма/) работа по договора, и допуснал изпълнението на този договор, от което е последвало разпиляване на имущество на /фирма/, в особено големи размери /283 155.69 лева/ и деянието представлява особено тежък случай, поради което и на основание чл.304 от НПК го е оправдал по обвинението за престъпление по чл.219, ал.4, вр.ал.3, вр.ал.1, вр.чл.20, ал.2, вр.ал.1 от НК.

Със същия съдебен акт, съдът е признал и подсъдимия Г. Д. Н. за невиновен в това, че в гр.София, на 15.04.2005 година, на заседание на Съвета на директорите на /фирма/, в качеството на длъжностно лице - член на Съвета на директорите на /фирма/, в съучастие с П. Б. В., И. Г. Й.и Г. С. Р. (членове на Съвета на директорите на /фирма/), умишлено не положил достатъчно грижи за ръководенето и управлението на повереното му имущество на /фирма/, съгласно чл.23, ал.2 и чл.26, ал.1, т.3 от Устава на / фирма/, чл.12, ал.1, т.2 от Правилника за устройството и дейността на /фирма/ и чл.6, т.1 и т.4 от Договор за възлагане на управлението на /фирма/, като одобрил и възложил на Изпълнителния директор на /фирма/ да сключи договор с /фирма/ за събиране на просрочени неплатени задължения, без наличие на стопанска необходимост и при липса на обосновани критерии за оценка и заплащане на извършената от изпълнителя (/фирма/) работа по договора, и допуснал изпълнението на този договор, от което е последвало разпиляване на имущество на /фирма/, в особено големи размери /80 298.11 лева/ и деянието представлява особено тежък случай, поради което и на основание чл.304 от НПК, го е оправдал по обвинението за извършено престъпление по чл.219, ал.4, вр. ал.3, вр.ал.1, вр.чл.20, ал.2, вр. ал.1 от НК.

Софийски градски съд е признал и подсъдимата И. Г. Д. за невиновна в това, че в гр.София на 04.03.2004 година, на заседание на Съвета на директорите на /фирма/, в качеството на длъжностно лице - член на Съвета на директорите на /фирма/, в съучастие с В. Д. Д., П. Б. В. и Г. С. Р. (членове на Съвета на директорите на /фирма/), умишлено не положила достатъчно грижи за ръководенето и управлението на повереното ѝ имущество на /фирма/, съгласно чл.23, ал.2 и чл.26, ал.1, т.3 от Устава на /фирма/, чл.12, ал.1, т.2 от Правилника за устройството и дейността на /фирма/ и чл.6, т.1 и т.4 от Договор за възлагане на управлението на /фирма/, като одобрила и възложила на Изпълнителния директор на /фирма/ да сключи договор с /фирма/ за събиране на просрочени неплатени задължения, без наличие на стопанска необходимост и при липса на обосновани критерии за оценка и заплащане на извършената от изпълнителя (/фирма/) работа по договора, и допуснала изпълнението на този договор, от което е последвало разпиляване на имущество на /фирма/, в особено големи размери /1 023 904.51 лева/ и деянието представлява особено тежък случай, поради което и на основание чл.304 от НПК я е оправдал по обвинението за извършено престъпление по чл.219, ал.4, вр.ал.3, вр. ал.1, вр.чл.20, ал.2, вр.ал.1 от НК.

С първоинстанционната присъда и подсъдимият И. Г. Й. е признат за невиновен в това, че в гр.София. на 15.04.2005 година, на заседание на

Съвета на директорите на /фирма/, в качеството на длъжностно лице - член на Съвета на директорите на /фирма/, в съучастие с П. Б. В., Г. Д. Н. и Г. С. Р. (членове на Съвета на директорите на /фирма/), умишлено не положил достатъчно грижи за ръководенето и управлението на повереното му имущество на /фирма/, съобразно чл.23, ал.2 и чл.26, ал.1, т.3 от Устава на /фирма/, чл.12, ал.1, т.2 от Правилника за устройството и дейността на /фирма/ и чл.6, т.1 и т.4 от Договор за възлагане на управлението на /фирма/, като одобрил и възложил на Изпълнителния директор на /фирма/ да сключи договор с /фирма/ за събиране на просрочени неплатени задължения, без наличие на стопанска необходимост и при липса на обосновани критерии за оценка и заплащане на извършената от изпълнителя (/фирма/) работа по договора, и допуснал изпълнението на този договор, от което е последвало разпиляване на имущество на /фирма/, в особено големи размери /80 298,11 лева/ и деянието представлява особено тежък случай, поради което и на основание чл.304 от НПК е оправдан по обвинението за извършено престъпление по чл.219, ал. 4, вр. ал.3, вр.ал.1, вр.чл.20, ал.2, вр. ал.1 от НК.

Подсъдимият е признат за невиновен и оправдан, и по повдигнатото му обвинение по по чл.219, ал.4, вр.ал.3, вр.ал.1, вр.чл.20, ал.2 вр.ал.1 от НК, за това, че в гр.София, на 15.09.2005 година, на заседание на Съвета на директорите на /фирма/, в качеството на длъжностно лице- член на Съвета на директорите на /фирма/, в съучастие с П. Б. В., В. Д. Д. и Г. С. Р. (членове на Съвета на директорите на /фирма/), умишлено не положил достатъчно грижи за ръководенето и управлението на повереното му имущество на /фирма/, съобразно чл.23, ал.2 и чл.26, ал.1, т.3 от Устава на /фирма/, чл.12, ал.1, т.2 от Правилника за устройството и дейността на /фирма/ и чл.6, т.1 и т.4 от Договор за възлагане на управлението на /фирма/, като одобрил и възложил на Изпълнителния директор на /фирма/ да сключи договор със /фирма/ за събиране на просрочени неплатени задължения без наличие на стопанска необходимост и при липса на обосновани критерии за оценка и заплащане на извършената от изпълнителя /фирма/ работа по договора, и допуснал изпълнението на този договор, от което е последвало разпиляване на имущество - пари на /фирма/, в особено големи размери /283 155.69 лева/ и деянието представлява особено тежък случай.

Със същия съдебен акт, на основание чл.45 от ЗЗД подсъдимият В. Д. е осъден да заплати на гражданския ищец /фирма/ сумата от 422 406,36 лева - обезщетение за причинените с извършеното през периода от 01.01.2003 година до 31.03.2006 година престъпно деяние по чл.219, ал.3, вр.ал.1 вр.чл.26, ал.1 от НК имуществени вреди, ведно със законната лихва от датата на увреждането и е отхвърлен предявеният иск до пълния му размер от 437 810.50 лева.

Подсъдимото лице е осъдено да заплати на гражданския ищец /фирма/ и сумата от 66 455,60 лева, представляваща имуществена обезвреда за инкриминираното престъпление по чл.219, ал.3, вр.ал.1, вр. чл.26, ал.1 от НК,

осъществено през времето от 26.08.2003 година до 14.11.2005 година, ведно със законната лихва от датата на увреждането.

Софийски градски съд е отхвърлил предявените от /фирма/ граждански претенции, солидарно срещу подсъдимите В. Д. Д., Г. С. Р., И. Г. Д. и П. Б. В., за обезщетение за причинени имуществени вреди на фирмата, в размер на 824 395.24 лева, ведно със законната лихва; и за сумата от 236 899,47 лева, представляваща имуществена обезвреда срещу подсъдимите В. Д. Д., Г. С. Р., И.Г. Й. и П. Б. В., като неоснователни.

Отхвърлен е и приетият за разглеждане граждански иск на /фирма/, солидарно срещу подсъдимите Г. С. Р., Г. Д. Н., И. Г. Й. и П. Б. В., в размер на 76 442,51 лева, и този срещу подсъдимия Г. С. Р., П. Б. В. и Г. Д. Н., в размер на 437 810,50 лева - обезщетение за причинени имуществени вреди.

С първоинстанционната присъда, съдът е отхвърлил и предявените от /фирма/ граждански претенции срещу подсъдимата И. Г. Д., в размер на 68 459.78 лева и срещу подсъдимия И. Г. Й., в размер на 188 366,15 лева за имуществена обезвреда.

С атакуваното решение №47 от 16.02.2015г., по внохд №1294/2012г. на Апелативен съд-София, постановеният от първостепенния съд, на 14.12.2010г., акт е ревизиран, чрез преквалификация на извършените от В. Д. Д. престъпни деяния по чл.219, ал.3 от НК в едно продължавано престъпление по чл.219, ал. 3, вр. чл.26, ал.1 от НК, с отмяна на приложението на чл.23, ал.1 от НК и оправдаване на подсъдимото лице за разликата в стойността на инкриминирания предмет на престъпното посегателство от 325 693,95 лева до 422 406,36 лева.

Първоинстанционната присъда е изменена и в гражданската ѝ част, като е намален размерът на уважения граждански иск /фирма/ срещу подсъдимия В. Д. Д. от 422 406,36 лева на 325 693,95 лева, в които параметри е включена и сумата по предявената гражданскоправна претенция от 66 455,60 лева.

Касационните жалби на подсъдимия В. Д. и на неговия защитник са неоснователни.

Процесуалното право на В. Д. на *справедлив процес* по чл.6, пар.1 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи /КЗПЧОС/, проведен от независим и безпристрастен съд, не е накърнено при разглеждане на наказателното дело от въззивната инстанция.

Практиката на Европейския съд по правата на човека /ЕСПЧ/ и на Върховния касационен съд /ВКС/ е константна и последователна в разбирането, че при преценката на *независимостта* на един правораздавателен орган, по смисъла на чл.6, пар.1 от КЗПЧОС и чл.10 от НПК, от значение са, *inter alia*, редът за назначаване на членовете му и

продължителността на мандата им, съществуването на гаранции срещу външен натиск и дали той оставя впечатление за независимост.

Безспорна е интерпретацията и на изискването на чл.6, пар.1 от КЗПЧОС за *безпристрастност* на съда, лимитирана в двата ѝ аспекта.

Членовете на състава трябва да са *субективно* свободни от лична предубеденост и пристрастност. Безусловно необходимо е те да са безпристрастни и от *обективна* гледна точка, като предоставят достатъчно гаранции, изключващи всяко съмнение в това отношение.

При обсъждане на субективния критерий, личната безпристрастност на съдията и на заседателите се презумира до доказване на противното. Що се касае до тълкуването на обективния критерий, то предполага задължение за установяване на конкретни и реално съществуващи факти от действителността, извън личното поведение на членовете на съдебния състав, които могат да породят основателни съмнения в тяхната безпристрастност и непредубеденост, и да внушат недоверие на обществото в работата на съда.¹ В корелация с тези изисквания е нормативният регламент на чл.29 от НПК.

¹ решение от 25.06.1992г. на ЕСПЧ по делото Торгейр Торгейрсон срещу Исландия; решение от 26.02.2002г. на ЕСПЧ по делото Морис срещу Обединеното кралство; решение от 06.05.2003г. на Голямото отделение на ЕСПЧ по делото Клайн и други срещу Холандия; решение от 16.12.2003г. на Голямото отделение на ЕСПЧ по делото Грийвс срещу Обединеното кралство; решение от 16.12.2003г. на Голямото отделение на ЕСПЧ по делото Купър срещу Обединеното кралство; решение №481 от 17.11.2008г. по н.д. №487/2008г. на III-то н.о. на ВКС на РБ; решение № 212 от 26.04.2011г. по н.д. №1174/2011г. на I-во н.о. на ВКС на РБ; решение №23 от 20.01.2012г., по н.д. №3038/2011г. на III-то н.о. на ВКС на РБ и решение №74 от 18.03.2015г., по н.д. №1940/2014г. на I-во н.о. на ВКС на РБ;

Разпоредбата на чл.29, ал.1 от НПК лимитира абсолютни процесуални пречки за участие в състава на съда на съдия или съдебен заседател, който е участвал при постановяване на присъда или решение в първата, въззивна и касационна инстанция, или при възобновяване на наказателното дело; на определение на съда, с което се одобрява споразумение; прекратява се наказателното производство; или се взема, потвърждава, изменя или отменя мярка за неотклонение задържане под стража в досъдебното производство; както и в изрично очертаните в ал.1, т.т.1-8 на чл.29 от НПК хипотези. Императивните предписания на чл.29, ал.2 от НПК не позволяват участие в съдебния състав и на лица, които пряко или косвено са заинтересовани от изхода на наказателния процес, или поради други обстоятелства могат да се считат за предубедени, като в обсега на последните са и случаите на възникнало у подсъдимите и останалите процесуални страни съмнение в безпристрастността на решаващия съд, базиращо се на налични и установими фактически данни по делото.

Всеки член на състава, за когото съществува опасение, че не може да действа непредубедено в рамките на възложената компетентност по събиране, проверка и анализ на доказателствата, и при постановяване на съдебния акт,

следва да се оттегли от разглеждане на делото, защото работата на съда, трябва да вдъхва доверие на участващите в процеса лица и на обществото.

Конкретиката в казуса не сочи на дерогиране на чл.29, ал.1, б."г" НПК.

Визираното от подсъдимото лице и неговият адвокат обстоятелство, че председателстващата въззивния състав по внохд №1294/2012г., съдия Г. З. е участвала при постановяване на определение от 01.06.2007г., по внчд №С-32/2007г., по описа на Апелативен съд-София, с което в обсега на реализиран съдебен контрол, в производство по чл.65 от НПК е потвърден първоинстанционния акт на Софийски градски съд за изменение на взетата спрямо В. Д., по следствено дело №245/2006г. на НСлС, в досъдебната фаза на наказателния процес, мярка за неотклонение *задържане под стража* в полка такава - *парична гаранция*, в размер на 20 000 лева, не обосновава претендираното прилагане на чл.31, вр.чл.29, ал.1, б."г" НПК.

Видно от приложената по настоящото дело документация, с постановление на Софийска градска прокуратура от 19.06.2006г. е образувано досъдебно производство по дознание № ЗМ 83/2006г. на Национална служба „Полиция“-ГД ”ППООРП”, срещу В. Д., за извършено през периода от 1998 година до 2006 година, в качеството му на Изпълнителен директор на /фирма/, при условията на продължавано престъпление *длъжностно присвояване*, в особено големи размери и представляващо особено тежък случай по чл.203, ал.1, вр.чл.201, вр.чл.26 НК.

В хода на разследването е установявано проведена ли е процедура по Закона за обществените поръчки, по договорите за доставка на арматура за текущи ремонти и по рекламните договори, за времето от 2004 година до 2005 година, и реда на осчетоводяването им; и какво е постигнатото споразумение между страните и изпълнението по сключените сделки на /фирма/ с фирмите /фирма/, /фирма/ и /фирма/, за помощ при събиране на просрочени вземания на дружеството, в периода 2004 година – 2005 година.

На 04.08.2006г. материалите по посоченото дознание № ЗМ 83/2006г. и по образуването на 04.07.2006г. срещу обвиняемото лице сл.д. №245/2006г. за осъществени престъпни деяния по чл.253, ал.5, вр.ал.1, вр.чл.26 от НК и по чл.257, ал.1, вр.чл.255, ал.1 от НК, са обединени в едно досъдебно производство, поради връзка между делата, като непосредствено след това – на 16.08.2006г., постановлението на Софийска градска прокуратура е отменено от прокурор от Апелативна прокуратура-София, със съображения, че двете досъдебни производства имат различен доказателствен предмет и по тях се налага използването на различни процесуални способности за доказване.

При проведените процесуално-следствени действия по д.п.№245/2006г. са събрани данни за присвоителни престъпления по чл.203, ал.1, вр.чл.201, вр.чл.26 и чл.20 от НК, извършени от В. Д., Г. Р., Е.А., Л. А. и М. С., свързани с разпореждане със средства на /фирма/, за които с постановления на прокуратурата от 12.12.2006г. и от 26.02.2007г., са отделени материалите в самостоятелно наказателно производство-дознание №ЗМ 143/2006г., по описа

на ГД "ППООРП", пр.пр.9800/2006г. на СГП, към което с последващо постановление от 24.04.2007г. на Зам.градския прокурор са присъединени относимите към доставките на арматура, машини и части за процесното дружество, доказателствени източници и документация по дознание №ЗМ-83/2006г., поради идентичност на предмета на разследване.

На 14.03.2008г., с надлежен акт на Софийска градска прокуратура, останалите материали по дознание №ЗМ 83/2006г. са обединени със започналото на 16.08.2006г. дознание №ЗМ 99/2006г. на ГД „ППООРП“, пр.пр.№5996/2006г., водено срещу длъжностни лица от/ фирма/, на различни нива в йерархията на дружеството, със съответни задължения за добро управление и стопанисване на имуществото, допуснали неговото разпиляване и причинили му щети, в едно досъдебно производство №83/2006г., за *безстопанственост* по чл.219, ал.4 от НК, като впоследствие В.Д., Г.Р., П. В., Г. Н., И. Д. и И.Й. са привлечени в качеството на обвиняеми, за извършени при условията на реална съвкупност престъпни посегателства по чл.219, ал.4, вр.ал.3 и ал.1, вр.чл.20 и чл.26 от НК, и внесен обвинителен акт в Софийски градски съд, по който е образувано настоящото наказателно дело.

Очертаната хронология в процесуалната работа на органите на досъдебното разследване мотивира заключение, че председателят на състава по внохд №1294/2012г., не е участвал в производство по съдебен контрол върху определената на В. Д. в досъдебната фаза на процеса мярка за неотклонение *парична гаранция*, по дознания №ЗМ 83/2006г. и № ЗМ 99/2006г., в пределите на които са установявани факти и приобщавани доказателства, по повдигнатите срещу лицето обвинения по чл.219 от НК, предмет на разглеждане от проверявания от касационната инстанция съд.

С цитираното определение от 01.06.2007г., Апелативен съд-София, с участието на съдия Г. З. се е произнесъл по взетата спрямо В. Д. мярка *задържане под стража*, по сл.д.№245/2006г., за извършени други престъпления по чл.251, чл.253, ал.5, вр.чл.26 /с неясни параметри на предикатното престъпно деяние/ и чл.255 от НК/, при основана на различни фактически обстоятелства и обезпечаващи ги доказателствени средства обективна преценка, поради което то не сочи на възникнали съмнения в безпристрастността и непредубедеността на въззивния съд, и не предпоставя изводи за незаконен състав, налагащи отмяна на атакувания съдебен акт, при условията на чл.354, ал.3, т.2, вр.чл.348, ал.3, т.3 от НПК.

Върховният касационен съд не констатира основания за упражняване на правомощията си по чл.354, ал.1, т.4, вр.ал.3, т.2, вр.чл.348, ал.1, т.2 от НПК и при прегледа на визираните от подсъдимия Д., и от неговия договорен защитник оплаквания, за допуснати съществени процесуални нарушения, при реализираните от въззивната инстанция анализ и оценка на доказателствата.

В коментирания смисъл, следва да се отбележи, че характеристиките на съдържимите се в депозираните жалби и допълнение към тях подробни съображения, чрез които се изразява несъгласие с възприетите в атакуваното

решение „неверни” фактически положения, неотразяващи обективната действителност, индицират на **необоснованост** на съдебния акт - неспазване на правилата на формалната логика в оценъчната дейност на контролирания орган и е извън обсега на възложената касационна компетентност. Върховният съд не може да подменя вътрешното убеждение на съдебните инстанции по фактите, включени в предмета на доказване, като е оправомощен да извърши проверка относно спазването на процесуалните предписания, гарантиращи правилното му формиране съгласно принципните разпоредби на чл.чл.13 и 14 от НПК, при изрично направени в тази насока конкретни възражения, подкрепени от фактическа и юридическа обосновка.

Логическа последица от това е недопустимостта за обсъждане по същество на очертаната в словно материализираното писмено изложение „несъответност” на описаната в решението фактология на инкорпорираната доказателствена съвкупност и необходимостта от произнасяне в детайли, по схематично поднесените доводи за несъблюдаване на процесуалните правила, обективизирано в демонстрираната от въззивния състав тенденциозност, при интерпретацията на гласните и писмени доказателствени източници, и на назначената по внохд №1294/2012г. допълнителна счетоводна експертиза.

Несъстоятелни са възраженията за неоправданото игнориране на обясненията на В. Д. при изграждане на значимата за обвинението фактическа обстановка, сочеща на осъществено от лицето, при продължавана престъпна дейност, посегателство против стопанството.

Твърденията на подсъдимия са анализирани с проявен юридически усет от въззивната инстанция, като в съответствие с амбивалентния им характер на доказателствен способ и средство за защита, с оглед особеностите на заявеното, и предвид установеното по безспорен начин от останалите гласни и писмени доказателства, е изведена оценката за процесуалната им стойност.

Компетентно Софийски апелативен съд е приел, че депозираният от В. Д. доклад по отношение на направените представителни разходи по сметка 609, според който те били „обичайни и икономични” на фона на извършваната от дружеството работа и регистрираната печалба, като причините за разнообразния асортимент на купуваните стоки, включващи и такива предназначени за дома му, се аргументират с интелектуалния потенциал на снабдителите, непозволяващ коректното отразяване във фактурите на сумите, осчетоводени от /фирма/ и за лични нужди на подсъдимия, възстановени от него, не следва да се кредитира.

Очертаните обстоятелства се опровергават от разпитаните по делото служители на дружеството, ангажирани с даването на заявките, със закупуването, отчитането, доставянето и осчетоводяването на стоките – Х. Г., И. К., И. Б., А. П., Н. Д., К. Т., Д. Ш., Р. Т., М. Д., Г. Н., А. Н., и не намират доказателствена опора в писмената документация – фактури, касови бонове, регистри на счетоводни сметки, финансови отчети и платежни нареждания.

Техните показания /с изключение на тези на И. Б./ са еднопосочни и непротиворечиви досежно начина, по който било извършвано закупуването на стоки; техния вид, брой и асортимент; и интензитета на направените устно, без определен ред и предписана форма заявки. Посочените свидетели са категорични, че продуктите надхвърляли необходимото количество и били необичайни по естеството си /диетични храни, маслини, синьо сирене, маслинова паста, сешоар, маша, броколи, паламуд, карфиол, спанак, яйца, кисело мляко, пилешко филе, енергийни напитки /, което предпоставило разговора с главния счетоводител Д., обезпокоен за размера на представителните разходи /виж свидетелските показания на Н. Д. от 23.02.2009г., т.2, л.531-536, по похд №1876/2008г. на Софийски градски съд/, като снабдителят Н. допълва, че в не малко случаи, той изпълнявал поръчки на съпругата на В. Д. и тяхната домашна помощница, и пазарувал за дома на подсъдимото лице на ул. „Нишава”, /населено място/, без да разделя закупените стоки, представяйки една обща фактура в счетоводството.

Обясненията на подсъдимия Д. се дискредитират и от съдържимите се в първичните счетоводни документи и в хронологичния регистър на покупките за инкриминирания период данни, установяващи изключителния темп и разнообразието на доставените продукти, надхвърлящи обичайното като кафе, чай и минерална вода, които не могат да се свържат с дейността на дружеството и не са типични представителни разходи за посрещане на официални гости и на чуждестранни специалисти.

В разисквания смисъл колебания в доказателствената обезпеченост на значимата фактология не внася акцентираното в жалбите обстоятелство, че по делото са представени заверени копия, вместо оригиналите на фактурите, на гърба на които било отразено стриктно името на лицето, направило заявката.

Лансираната теза, ирелевантна за повдигнатото срещу В. Д. обвинение, звучи несериозно в контекста на установеното за съществуващата практика на разходване на средства за „представителни нужди”, чрез закупуване на храни, напитки и други стоки, без лимит и при липса на надлежно оформени и одобрявани заявки; и при внимателния прочит на водената писмена документация, удостоверяваща, че от отчетените за времето от 01.01.2003 година до 31.03.2006 година, в счетоводна сметка 609 разходи, на стойност 464,977,45 лева, само за сумата от 41 236,89 лева има представени първични счетоводни документи, като от наличните по делото 479 броя фактури, 375 от тях за 33 063,80 лева са дори без подпис за получилия стоката или на материално-отговорно лице.

Аналогичен е подходът на въззивната инстанция и при коментара на волеизявленията на В. Д. за направените разходи в почивна база „Здравец”, /населено място/, очертаващи, че при престоя му там, храните и напитките не са консумирани от него, а закупени по повод работни срещи и вечери с длъжности лица, както и че заплащал с лични средства за тях. В изпълнение на задължението да изследва истинността на изнесената информация, съдът

ги е съпоставил с показанията на К. Т., Д.Ш., Р. Т. и М. Д., убедителни в това, че в станцията не е бил предвиден лимит за представителни разходи; разходваните суми в ресторанта били отчитани с фактури, след вземането на служебен аванс и изпращани в Централното управление за осчетоводяване по сметка 609; преобладаващата част от тях били правени от В. Д. и закупените стоки /маша за коса, сешоар, дамски и мъжки чехли, халати, бебешки лосион, маслинен паста, каперси, чадър, артишок, броколи, деликатесни маслини/, оформяни при изготвяне на месечните справки за приходи и разходи, и на обратните ведомости, били предназначени лично за него; като извел заключение за недоверие на твърдяното от подсъдимия.

Професионално, след задълбочено обсъждане и при съотнасяне с останалия доказателствен материал, са интерпретирани и депозираните от В. Д. обяснения досежно доставката на рекламни материали. Правдиви в частта, с която подсъдимият разяснява за издадените от него заповеди, във връзка с приложението на двата закона за обществените поръчки, с които делегирал права на съответните длъжностни лица, и за утвърдената процедура по сключването на договорите с /фирма/, изискваща поставянето на съгласувателни подписи от ръководни длъжностни лица в Правен и Административен отдел – Д. И. и Х. Г., преди да бъдат подписани от него, Апелативен съд-София обоснова е отказал да ги цени с кредит на доверие, по отношение на заявеното за начина по който, била избрана процесната фирма.

За този факт визираното доказателствено средство не кореспондира на установеното от показанията на Административния директор Г..

Процесуалната стойност и доказателствена сила на инкорпорираните чрез свидетелските показания на Х. Г. данни, истинността на които настоятелно се оспорва в жалбите на подсъдимия Д. и защитника му, въззивната инстанция е извела при съблюдаване на източника на предоставените сведения, обвързала ги е с характеристиките на формата и съдържанието на заявеното, и ценила в корелация с останалата съвкупност.

Несъмнена е демонстрираната от Х. Г. добросъвестност, защото в разказа си, той излага обстоятелства, които го злепоставят в работата му по изпълнение на двете заповеди, доколкото при избора на фирма-доставчик е бил длъжен да разгледа три оферти, и да изготви мотивирани доклади до Изпълнителния директор, с предложение за направения избор, като това очевидно не е било спазвано.

В хода на проведените разпити пред първостепенния и въззивен съд на 22.01.2009г. и 05.06.2013г., Х. Г. е последователен и непоколебим за обстоятелството, че изборът на доставчик на рекламни материали е бил един и същ през инкриминирания период, като още в началото на търговските отношения между двете дружества, той бил извикан от В. Д. в кабинета му и в присъствие на служител от /фирма/, му били дадени еднозначни указания да се „сключи договор“ с тази фирма. „Дали ни е налагано да избираме

компания, ами естествено...“, „...решението за подбор на фирмата ...е на Изпълнителния директор...“, заявява свидетелят, като уверено твърди, че подсъдимият се е занимавал с „одобряването на рекламните материали и с посочване на съответните количества“.

Депозираното от Х. Г. при наказателното разследване се подкрепя от показанията на Е. Д. /ръководител на Пресцентъра/, според която била „викана един или два пъти“, инцидентно, за да даде мнение за естетическите качества на рекламните материали, като подсъдимият Д. не е обсъждал с нея избора на фирмата-доставчик и негово било решението за количеството на доставката, а не на служители на дружеството.

Обстоятелствата, сочещи на предопределеност на избора на фирма-доставчик на рекламни материали, намират доказателствена опора и в наличната документация по делото, очертаваща формален подход при проверката на предложенията за сключване на процесните договори.

От приложените писмени доказателства /оферти/ се установява, че в организираната процедура наред с дружество /фирма/, управлявано от С. Г. участвали други две, свързани с последния фирми - /фирма/- С. Г.“ и /фирма/, регистрирани от съпругата на Г. /М. П. – Г./ и служител на /фирма/ /М. П./, като разпитаната от съда М. П. – Г. е категорична, че няма представа за подготвените оферти от фирма /фирма/- С. Г.”, и че документите ѝ били дадени за подпис от нейния съпруг.

Съмнения в достоверността на твърденията на Административния директор не създават свидетелските показания на М. П.-З. и С. Г. на които подсъдимият Д. и договорният му адвокат обръщат специално внимание, в релевираните пред съда оплаквания.

Избирателно поднесените факти за процеса на подготовка, за сключването и изпълнението на договорите за доставки на рекламни материали от М. П. – З., която в качеството си на длъжностно лице в Административен отдел, през инкриминирания период е следвало да се занимава с подбора на фирмите при сделките за реклама, с получаване на заявеното по тях и разпределянето на доставките, сочат на принципна информация за това какви са били предписанията на двете заповеди на В. Д. по приложението на Закона за обществените поръчки и Наредбата за възлагане на малки обществени поръчки; за избора на фирма-доставчик чрез разглеждане на оферти на поне три фирми, след което се правело предложение, коя от тях да бъде избрана и се предлагало на Изпълнителния директор сключването на договор с нея, като за целта се изготвяли мотивирани доклади от Директора на Административна дирекция; и не отразяват нейни преки наблюдения на случващото се в действителност. Що се отнася до твърдението на свидетеля, че изборът на /фирма/ се дължал на доброто качество на предлаганите от тях продукти, а „не на други причини“, последното се явява изолирано при съпоставката с коментираните гласни и

писмени доказателствени средства, което е обусловило и отказът на контролираната инстанция да го кредитира.

Софийски апелативен съд е подложил на обективен анализ и свидетелските показания на С. Г., който предвид разискваната проблематика, непосредствено свързана с избора на неговата фирма за доставчик на рекламните материали и с оглед специфичното му място в приетата фактология на пряко облагодетелстван от инкриминираната престъпна дейност, неминуемо е заинтересован от изхода на делото и волеизявленията му за начина на избор на неговата фирма, като съконтрагент по сключените договори за рекламни материали с /фирма/, е естествено да не се открояват с изискуемата се безпристрастност.

Правдивостта на показанията на свидетеля Х. Г. не се разколебава и от акцентираното в жалбата на подсъдимия обстоятелство, че не всички сделки за рекламно обслужване са подписани лично от него. Действително, видно от намиращите се в т.т.21 и 22 от досъдебно производство ЗМ №83/2006г. материали, само 6 броя от инкриминираните 17 договора за реклама са с положен от В. Д. подпис / от 03.09.2003г., 28.10.2003г., 10.09.2004г., 28.09.2004г., 08.11.2004г. и 17.11.2004г./, което подсъдимото лице не отрича.

Това не дискредитира казаното от Х. Г. и е обяснимо с изрично делегираните от В. Д. правомощия на Г. Р., който парафирал сделките от името на представляваната от Изпълнителния директор /фирма/, в качеството на възложител.

В контекста на установената конкретика за начина на избор на процесната фирма и осъществяваната подготовка по сключване на рекламните договори; и при отчитане на характера и параметрите на повдигнатото обвинение за престъпление по чл.219 от НК, обективизирано в умишлено неполагане на достатъчно грижи за ръководенето, управлението, стопанисването и запазването на поверено имущество на /фирма/, чрез сключване и допускане изпълнението на договор за изработка и доставка на рекламни стоки с /фирма/; визираният факт не индицира и на липса на знание на В. Д. за реализираните действия по документалното оформяне на сделките, и същият е правно незначим за преследваната от прокурора наказателна отговорност.

Необосновани са и бланкетно предявените в касационните жалби доводи за подмяна на първични с производни доказателства, чрез позоваване в атакувания акт на свидетелски показания, вместо на писмена документация.

Очертаната класификация на доказателствата е в зависимост от техния източник, като предпоставя отразяване и пресъздаване на лично възприети обстоятелства за инкриминираното деяние и неговия автор /при първичните /, или възпроизвеждане на съобщени или споделени данни /при производните/. Естеството на производните доказателства определя процесуалната им роля. Те могат да бъдат използвани като средство за разкриване на първични доказателства, служат за тяхната проверка или ги заменят при недостъпност.

В обсега на последната алтернатива са случаите на погиване на източника на преки първични доказателства /смърт или невменяемост на лицето, придобило преки впечатления за значимите събития и действия/; обективна невъзможност за инкорпориране на първичните доказателства и процесуалната им негодност /свидетелят-очевидец не може да бъде намерен, за да се разпита или съществуват процесуални пречки за надлежно приобщаване на показанията му, в предходната фаза на производството/.

При реализираната от контролираната въззивна инстанция мисловна дейност, словно материализирана в атакуваното решение, не е извършена недопустима процесуална подмяна на първични с производни доказателства. Разпитаните в хода на наказателното разследване и коментирани от съда свидетели, предлагат непосредствените си възприятия за релевантните за инкриминираното престъпление факти, които в съответствие с императивните предписания на чл.чл.13, 14 и 107, ал.5 от НПК са обсъдени поотделно и във взаимна връзка със съдържимите се в приложената по настоящото дело писмена документация, и значими за обвинението данни, при формиране на вътрешното убеждение на компетентния орган за включените обстоятелства, в очертаания от чл.102 НПК предмет на доказване.

Неоснователни са и релевираните от подсъдимия Димитров и неговия упълномощен защитник възражения за повърхностна интерпретация на назначената и изготвена пред въззивната инстанция счетоводна експертиза.

При съблюдаване на правната природа на експертизата в наказателния процес – своеобразен способ за доказване, представляващ система от сложни и различни по своите характеристики проучвания и изследвания, при които участващите вещи лица, използвайки притежаваните специални знания в областта на науката, техниката и изкуството, съдействат за изясняване на обстоятелствата по делото, чрез даване на основани върху доказателствените материали заключения, обективиращи изводи от известни за неизвестни факти, Апелативен съд - София е ценил предложените експертни мнения.

На базата на първичната документация в кориците на делото /фактури/ и на водените счетоводни регистри по сметка 609 „*други разходи*” са очертани представителните разходи на /фирма/, за времето от 01.01.2003 година до 31.03.2006 година, включващи разходвани парични средства за кафе, захар, минерална вода, храни, напитки, бензин с шел карти, рекламни дискове, билети за театър, лекарства, членски внос за клубна програма, разходи за организиране на мероприятия и откриване на почивната база в Приморско, цветя и дарения, в размер на 464 977,45 лева, от които само за закупените стоки, на стойност 41 236,89 лева са представени фактури. /479 броя, приложени в том 30-34 от д.п. ЗМ №83/2006г., по описа на ГД „ППООРП”/

Визираното обстоятелство на утвърдена порочна практика във фирмата и на налични нередности при осчетоводяване на преставителните разходи, чрез отчети за предварително изтеглени служебен аванс, без прилагане на първична документация, не сочи на непрецизност при лимитиране на

стойностните параметри на предмета на инкриминираната умишлена безстопанственост и не аргументира редуциране на причинените имуществени вреди, в желаната от В. Д. посока, до изчислената по размер с фактурите по делото сума от 41 236,89 лева.

Некоректни са и възраженията на подсъдимия, че от лимитираната стойност на представителните разходи, не са изключени използваните парични суми по програмите за социални грижи, за медицинско обслужване и за работещите в /фирма/ чуждестранни инспектори.

Анализът на допуснатата от Софийски апелативен съд счетоводна експертиза показва, че за процесния период направените социални разходи в дружеството са отчитани счетоводно по дебита на сметка 616 „разходи за социална дейност”, като съгласно чл.46 от Колективния трудов договор, подписан на 09.06.2003г. между /фирма/ и синдикалните организации, задължение на работодателя е да осигури финансови средства за осъществяването ѝ, в размер не по-малко от 15% от средствата за работна заплата на фирмата.

От хронологичния регистър на цитираната счетоводна сметка /616/, се установява, че отчетените разходи за социална дейност /медицинско обслужване, поевтиняване на храна, социални помощи, отпуски, битови нужди, почивни станции, великденски и коледни плащания/ към 31.12.2003г. са 5 542 861,32 лева, към 31.12.2004г. са 6 759 002,96 лева, към 31.12.2005г. са 7 636 828.00 лева и към 31.03.2006г. са 1 602 128,83 лева, като те са различни от отразените в сметка 609 представителни разходи.

Що се отнася до афишираното от подсъдимия Д. игнориране на похарчените парични средства за чуждестранни експерти, които по повод изпълняван от дружеството проект за рехабилитация, финансиран от Световната банка за развитие, пребивавали в България, то според изготвилите счетоводната експертиза вещи лица, решение за възлагане на издръжката на тези специалисти на / фирма/ /в каква степен и при какви условия/ не е представено, като в счетоводна сметка 609 отсъства запис на направени такива разходи, което въззивната инстанция е съобразила. /виж разясненията на Л. К., дадени в съдебно заседание на 10.04.2013г., л.143, т.1 от внохд №1294/12г. на Софийски АС/.

Обсъденият доказателствен материал /обясненията на подсъдимия Д., свидетелските показания и писмената документация/, и компетентните мнения на вещите лица в счетоводните заключения по делото, мотивират настоящия състав да приеме за неубедително и декларираното в жалбите оплакване, че с отхвърлянето на молбата на подсъдимия Д. и неговия адвокат за допускане на сравнителна експертиза за изследване на разходваните средства за представителни нужди в други подобни дружества, въззивният съд е предположил непълнота в доказателствата по делото.

В разглеждания аспект и за изчерпателност на изложението, следва да се постави акцент на очертаните от вещите лица К. и А. същностни характеристики на представителните разходи-парични средства за

извършване дейности на дружеството, които го представляват /посещение на външни лица, с поднасяне на кафе, чай и вода; подарък на дребни сувенири/. Те са категорични за необходимостта от лимит на представителните разходи, разпределени по звена и длъжностни лица, и допълват, че при извънредно събитие също е възможно разходването на такива средства в строго контролирани и целеви рамки, като при по-голям разход се изготвя докладна записка, обяснява се предназначението му, търси се съгласие на органа на управление /изпълнителен директор или колективен орган/ и едва тогава се взема решение дали да се осъществи, и в какъв обем да се разходват парични суми, според финансовия ресурс на учреждението или фирмата.

/виж дадените в съдебно заседание на 10.04.2013г. разяснения от експертите, л.137-138, т.1 от внохд №1294/12г. на Софийски АС/

Доказателствената съвкупност по делото, приобщена чрез показанията на разпитаните свидетели и писмената документация, установяваща начина на заявяване на средства за представителни нужди - устно, без изисквания за форма и спазване на ред, регламент и правила; динамиката и интензитета на реализираните покупки на стоки; многообразието и спецификата на асортимента на продуктите и материалите, надхвърлящи обичайното за представителни разходи; сочи на несъблюдаване на общоприетите правила и на добрите практики, и безспорно очертава отношението на подсъдимия Д. към възложената му в качеството на длъжностно лице работа и повереното му имущество, чието разпиляване е остойностено от експертите.

В разисквания смисъл, правно ирелевантна е утвърдената практика в други дружества, като отказът за назначаване на претендираната сравнителна експертиза не компрометира обективността, всестранността и пълнотата на проведеното наказателно разследване, при разкриване на истината.

Правилно, при доказаната фактология е приложен материалният закон.

През инкриминирания период В. Д. е заемал поста Изпълнителен директор на /фирма/, като в това му качество, по силата на чл.30, ал.1, т.3 от Устава на Дружеството, чл.14, ал.1, т.3 от Правилника за устройство и дейността на /фирма/ пункт 1, б.А и Б от длъжностната характеристика, са му възложени задължения и правомощия, изразяващи се в организиране на дейността на дружеството, в съответствие с изискванията на нормативните актове, решенията на едноличния собственик на капитала или на Съвета на директорите, осигуряване стопанисването и опазването на неговото имущество, с които при упражняване на ръководните си функции, той не се е съобразил.

Безспорно е установена липсата на утвърдени ред, форма и правила за определяне на необходими суми за представителни нужди, като заявките в повечето от случаите са правени устно от подсъдимото лице, неговите заместници, останалите членове на Съвета и от Директорите на дирекции, чрез секретарката И. Б.; поръчките се изпълнявали от снабдителите А. Н. и А. П., като разходите за закупуване на продуктите били отчитани пред

домакина К., която на свой ред уведомявала главния счетоводител Д. и оформяла документацията.

Асортиментът на хранителните и нехранителни стоки по сметка 609 се разширявал, с присъствието на такива като мюсли, диетични храни, хранителни добавки, сухи пасти, уиски, ракия, водка, узо, джин, бира, вино, енергийни напитки, какао, корни, пчелен мед, кексчета, синьо сирене, топени сирена, мляко, яйца, шоколад Линд, морска сол, пици, гризини, сирена, подправки, маслини, сушени плодове, чипсове, пуканки, домати, целина, цвекло, хрян, моркови, горчица, майонеза, точени кори, броколи, каперси, лефер, сафрид, паламуд, щрудел, спагети, различни видове зехтин и балсамов оцет, артишок, дъвки, косачки, уреди за гонене на кучета и за мерене на дълбочина, маркучи, бинокли, пръскачки, четки за зъби, перилни и почистващи препарати, гъби, ароматизатори, ризи, дезодоранти, чехли, халати, пяна за коса, маша, преса и сешоар за коса, корда, чадър, кърпи за лице, ароматни свещи, сгъваема кошница, подлакътници, белачка, печка, боя за обувки, разклонители, хвойнов еликсир, бебешко олио, белина, прах за пране, мелнички, препарат против петна, закачалки, препарати против молци, душ гел, влажни кърпички, дезинфектанти и други, като в същата били осчетоводявани и разходваните средства при престоя на Валентин Димитров в почивната база, в гр.Приморско; закупените с карти „euroshell” горива, продукти и услуги; лекарствени средства, билети за театър и концерт, рекламни дискове и материали; и членски внос за клубна програма.

За времето от 01.01.2003г. до 31.03.2006г., според заключението на назначената в хода на въззивното следствие съдебна счетоводна експертиза, отчетените представителни разходи са в общ размер на 464 977,45 лева, като се пазарувало ежедневно /по три или четири пъти на ден/, при това големи количества на едни и същи продукти от магазини /фирма/, /фирма/ и /фирма/, и тенденцията на разточителство останала устойчива величина.

През 2003 година стойността на купените продукти била 30 374,29 лева, като от тях 590 броя опаковки захарни изделия, 97 опаковки солени изделия, 213 опаковки минерална вода, 391 кутии натурални сокове, 147 кг плодове, 27 кг ядки, 100 броя бутилки вино, 14.6 кг кафе, ароматни свещи, чай, безалкохолни напитки, гъби за чинии, резервни ресни, мляко, сирене, бейк ролс, шоколади, чипс, лекарствени средства, ликьор, мюсли с плодове, маслини, сметана, боя за обувки, бонбони, течен сапун, перилни препарати.

През 2004 година стоките възлизали на сумата от 43 287,02 лева - 1 744 броя опаковки захарни изделия- деликатесни бисквити, мини кекс, мини рула, вафли, 410 броя различни опаковки солени изделия, 467 броя опаковки минерална вода, 766 кутии натурални сокове, 171 кг плодове, 32.5 кг ядки, 93 пакета дъвки, 22 бутилки вино, 34.5 кг кафе, енергийни напитки, балсамов оцет, диетични храни ”мусаши”, сушени плодове, майонеза, горчица, кетчуп, чай, безалкохолни напитки, гъби за чинии, мляко, сирене, бейк ролс,

шоколади, чипс, ликьор, мюсли с плодове, маслини, сметана, пуешко филе, бульон, хрян, целина, цвекло, бонбони, течен сапун, подправки, мъжки ризи.

През 2005 година изплатените средства за представителни нужди била 52 606,15 лева, с посочени 1165 броя опаковки различни захарни изделия – деликатесни бисквити, мини кейк, сухи пасти, вафли, мини рула, 347 броя опаковки солени изделия, 640 опаковки минерална вода, 771 кутии натурални сокове, 61.5 кг плодове, 31.39 кг ядки, 194 пакета дъвки, 18 бутилки вино, 12 кг кафе, шоколади, ракия, водка, уиски, зърнена закуска, четки за зъби, препарати за почистване, препарат против петна, препарат за цветно пране, прах за пране, филтрираща система, филтър, кош за отпадъци, торби за смет, течен сапун, дезинфекциращ препарат, закачалки, универсални кърпи, препарати за съдове, белина, душ гел, препарат против молци и други; а от началото на 2006 година до 31.03.2006 година били изхарчени 4 753,83 лева за 193 броя опаковки различни захарни изделия – деликатесни бисквити, мини кейк, сухи пасти, мини рула, 84 броя различни солени изделия, 153 опаковки минерална вода, 45 кутии натурални сокове, 28.9 кг плодове, 4.5 кг ядки, хвойнов елексир, мюсли, кухненски ролки, салфетки, носни кърпи, сирене, освежител, енергийни напитки и мултивитамици.

Разпиляване на повереното на Изпълнителния директор на /фирма/ имущество е реализирано и чрез сключения на 19.01.2006 година с /фирма/ договор за ползване на джип „LEXUS RX-300“, с /рег.номер/управляван от подсъдимия/, с месечна наемна цена от 1 208 лева, в изпълнение на който е заплатена сумата от 6 562 лева, при наличието на 200 моторни превозни средства и механизирани техника, в автомобилния парк на фирмата.

С нужната степен на интензитет са доказани и действията на В. Д., свързани със сключването и изпълнението на договорите за изработване и доставка на рекламни стоки с /фирма/, в нарушение на чл.7, ал.1, т.2 и ал.3, чл.8, ал.1, т.4 и ал.2, и чл.14 от Закона за обществените поръчки /ЗОП/ (обн.ДВ бр.56/22.06.1999г.), на чл.14, ал.1, т.2, ал.5 и чл.15, ал.1, ал.2, т.2, б.А и ал.6 от Закона за обществените поръчки /ЗОП/ (обн. ДВ, бр.28 от 06.04.2004 г., в сила от 01.10.2004г.) и на чл.1, ал.1 и ал.2, т.2 от Наредбата за възлагане на малки обществени поръчки /НВМОП/ (приета с ПМС № 249 от 17.09.2004г., обн., ДВ. бр.84 от 27.09.2004г., в сила от 01.10.2004г.) ; и без предварително проучване на действащите пазарните цени, които обективират неполагане на достатъчно грижи по управление, ръководене, стопанисване и запазване на финансовия ресурс на дружеството.

/фирма/ като публично предприятие, предоставящо услуги /производство и разпространение на топлинна енергия/, попада в кръга от субекти, за които е относим регламентът за обществените поръчки. С цитираните нормативни актове се определя реда и условията за възлагане на обществени поръчки, чиято цел е осигуряване на ефективност при разходването на бюджетни и извънбюджетни средства, както и на средствата за извършване на определени в закона дейности с обществено значение; с предвиждане на минимален праг, над който е задължително обявяването на

обществена поръчка при осъществяване на доставка, като съгласно ЗОП (обн.ДВ бр.56/22.06.1999г.), в сила до 30.09.2004г., той е 50 000 лева, а според действащия от 01.10.2004г. закон. (обн. ДВ, бр.28 от 06.04.2004г.), същият е повишен на 150 000 лева.

С инкриминираните 17 /седемнадесет/ броя двустранни сделки за рекламно обслужване, подписани между представители на /фирма/и /фирма/, за периода от 26.08.2003 година до 14.11.2005 година, не са спазени очертаните в правната уредба предписания.

За да се избегне правоприлагане на изискуемата се процедура за обявяване на обществена поръчка, всяка календарна година са се сключвали по няколко договора за доставка на еднотипни по вид и брой артикули, и продукти със сходна номенклатура /настолни, луксозни и джобни календари, подръчни чанти, бележници, ключодържатели, химикалки, фенерчета, писалки, фирмени кубчета, настолни стенни часовници, калкулатори/, педантично разделяни до 10 000 лева като размер, общата стойност на които обаче надхвърля лимитирания минимален задължителен праг от 50 000 лева /за 2003г. сумата е 69 839,28 лева с ДДС, а за 2004г. - 80 637, 20 лева/.

При несъблюдаване на закона и на приетата от МС, по предложение на Министъра на икономиката и вътрешните работи Наредба (обн. ДВ. бр.84 от 27.09.2004г., в сила от 01.10.2004г.), са подписани и сделките за рекламни материали през 2005 година, като формално са били предоставени три ценови оферти на /фирма/ и свързани с нея фирми //фирма/ и /фирма//, без реално осъществени проучвания на пазара от компетентните длъжностни лица и изготвяне на доклад от надлежно назначена комисия.

Логическа последица от това са заплатените на доставчика суми над средните пазарни цени, в размер на 66 455, 60 лева, по 17-те броя договора за реклама, явяващи се причинени на / фирма/ вреди.

Поведението на В. Д. се субсумира от обективна и субективна страна от особената норма на чл.219, ал.3, вр.чл.26, ал.1 от НК.

Криминализираното в разпоредбата на чл.219 от НК престъпление се обективира в неполагане на достатъчно грижи от длъжностно лице, при ръководене, управление, стопанисване и запазване на имуществото, което му е поверено, или при осъществяване на възложената му работа, извършено чрез фактически и юридически действия, или чрез недопустимо бездействие. Чл.93, т.1 от НК лимитира общите и специфични белези на субекта, като те са интерпретирани от представители на науката и в процеса на правораздаване.¹ Длъжностно лице е това, на което е възложено да изпълнява със заплата или безплатно, временно или постоянно: а/ служба в държавно учреждение, с изключение на извършващите дейност само на материално изпълнение; б/ръководна работа или работа, свързана с пазене или управление на чуждо имущество в държавно предприятие, кооперация, обществена организация, друго юридическо лице или при едноличен търговец, на нотариус, помощник-нотариус, частен съдебен изпълнител и помощник-частен съдебен изпълнител

Отличаващите субекта на престъпление общи признаци се изразяват в категоричната необходимост от възлагане на лицето на служба или работа, при условията и по реда, установени в закон, друг нормативен акт, устав или друг вътрешен акт на обществена организация, която се отнася до изпълнението на основни и съществени задачи, и функции на съответното звено от държавния или обществен апарат, респективно в частния сектор.

То е включено в организационната структура на държавните органи или обществени организации, на юридическото лице, кооперацията или едноличния търговец съгласно установения щат и осъществява своите правомощия и задължения от името и за сметка на съответното звено от държавния и обществен апарат, или частен сектор, ангажирайки го пред други звена на държавните органи и обществени организации по вертикална и хоризонтална линия, пред стопански субекти, пред други длъжностни лица и пред гражданите, във връзка с изпълняваната от него служба или работа.

I. М. Д., „Проблеми на наказателното право”, Особена част, изд. ”Сиела” 2008г., стр.222-238.
ТР №73/74 година на ОСНК на ВС на РБ.

Характеристиките на спецификата на дейността на длъжностните лица са посочени диференцирано в нормата на чл.93, т.1, б.”а” и „б” от НК, и са предмет на изчерпателно тълкуване в ТР №73/74 година на ОСНК на ВС.

Те очертават три категории длъжностни лица, упражняващи: „служба в държавно учреждение”, която непосредствено обективира нормативно предоставените му функции; „работа, свързана с пазене или управление на чуждо имущество”, при която пазенето се явява съдържание на задължението на длъжностното лице и същност на възложената дейност; и “ръководна работа”, която намира проявление в реализирането на организационно-ръководни и стопанско-разпоредителни действия, по предназначението си ангажиращи волята на повече лица при отправяне и изпълнение на задачите. При последната административно-ръководните задължения се изразяват в изпълнението на функции, свързани с ръководството и управлението на производствените процеси, трудовата и служебна дейност на хората-планирането и организацията на работата, подбора и разпределението на кадрите, назначаването и уволняването на служители, а стопанско-разпоредителните правомощия сочат на възможности за разпореждане с имущество и за осъществяване на операции със стоково-материални ценности /приемане, предаване, отчитане, извършване контрол за разпределението им/.

Доктрината и константната съдебна практика са последователни и в разбирането, че установяването на очертаното в разпоредбата на чл.219 от НК изпълнително деяние е свързано с преценката за констатиране нарушения или неизпълнение на конкретни права и задължения, произтичащи от нормативни актове, от безспорни научни и житейски положения, от общопризнати и утвърдени правила за съответната стопанска област. При доказано несъобразяване на субекта на престъпно посегателство с очертаните изисквания и съществуваща причинна връзка с предпоставените

от него общественоопасни последици - повреда или унищожаване на вещ / частично накърняване на нейната субстанция или засягането ѝ до степен да бъде напълно негодна/, разпиляване на имущество /то не може да се ползва по предназначение или не е на разположение на стопанската организация/, и други значителни имуществени щети на предприятието или на стопанството, е консумиран визирания престъпен състав. ¹

Описаните, в обсега на инкриминираната престъпна дейност, с времеви параметри от 01.01.2003 година до 31.03.2006 година, неправомерни прояви на В. Д., покриват признаците на умишлена безстопанственост

В качеството си на длъжностно лице, по смисъла на чл.93, ал.1, б."б" от НК, изпълняващо "ръководна работа" в /фирма/ /търговски субект, със специфично положение на публично дружество, чиито акции са собственост на Столична община и на държавата, представлявана от

¹.Постановление на Пленума на ВС №7/76г., изм.с Постановления на Пленума на ВС №6/84г. и №7/87г./

Министерство на енергетиката/, подсъдимият не е положил достатъчно грижи за управлението, стопанисването и запазването на повереното му имущество на фирмата, от което последвало неговото разпиляване.

Очертаното задължение е грубо игнорирано чрез демонстрираното от В. Д. отношение към разходването на парични средства за представителни нужди, осчетоводявани и отразявани по сметка 609 .

Грижата на добрия стопанин е изисквала от подсъдимия предприемането на активни действия по лимитиране на представителните разходи на дружеството, които не са свързани пряко с неговата дейност, и разписването на правила за тяхното използване /ред, условия, форма на заявяване и отчитане/ по дирекции, отдели и длъжностни лица.

Проявявайки недопустимо бездействие в насока ограничаване на паричния ресурс за представителни нужди, чрез предвиждането на ясни и точни рамки за тяхното редуциране, и извършвайки лично неограничени по размер разходи, несвързани с работата на фирмата, В. Д. е предположил безконтролното закупуване на множество стоки и продукти, с ненужен и неприсъщ за функциите и ролята на стопанския субект асортимент

Промяна във формираните изводи не внасят доводите на подсъдимото лице, за отсъствие на наложено с действащото законодателство изискване за лимит на разходваните средства, през инкриминирания период.

Последващата уредба на понятието „представителни разходи“ в нормативната база / чл.62 от Правилника за приложение на Закона за данък върху добавената стойност (ППЗДДС), в сила от 01.07.2007г./ не препятства обаче възможността от създаване на финансов ред и дисциплина при ползване на средствата на дружеството, и въвеждане на контрол върху тях, което е прерогатив и в тежест на Изпълнителния директор на / фирма/, и не го

освобождава от отговорност, при неспазването им и при разходването на парични суми, без необходимост от това.

При липса на установен регламент от разпоредби, визиращи определени критерии за максималния и допустим размер на този вид разходи, или на взето конкретно решение от длъжностно лице или от колективен орган, при изследване на поведението на субекта на престъплението по чл.219 от НК, значение придобиват обичайната практика и общожитейските правила за добросъвестно изпълнение на възложената работа на длъжностното лице.

В този смисъл категорично е мнението на вещото лице К. /в съдебно заседание на 10.04.2013г., л.140, т.1 от внохд №1294/12г. на Софийски АС/, че принципалът /Столична община и Министерство на енергетиката/ или управлението на фирмата е трябвало да посочат праг на представителните разходи, при отсъствието на който меродавен остава принципът на разумност, като разходването на средства за неприсъщи /несвързани, с дейността на / фирма/ нужди, несъмнено е индичия за неговото несъблюдаване.

Обективната съставомерност на инкриминираното деяние се обосновава именно с несъобразените с *общоприетото* измерения на реализираните представителни разходи, изразили се в ежедневното снабдяване с хранителни и нехранителни продукти, в големи количества, при изключително многообразие и несвойствен асортимент на артикулите, в преобладаващата им част предназначени за кабинета на В. Д..

Тези детайли очертават престъпния характер на неправомерните прояви, чиято мащабност е довела до разпиляване на имуществото на дружеството, като правно ирелевантни са обстоятелствата за процентното съотношение на разходваните представителни средства, с годишния оборот и нетната печалба на / фирма/, и за нерегистрирано залежаване на закупените стоки в складовете на дружеството, на което подсъдимото лице акцентира в жалбите си.

Подсъдимият Д. е пренебрегнал дължимата грижа за управление, стопанисване и запазване на повереното му имущество на фирмата, и при наемането на автомобил „LEXUS RX-300", с /рег.номер/, за който е заплатена сумата от 6 562 лева, при наличен ресурс от 200 превозни средства и техника в автопарка на / фирма/, и чрез сключването на договори за рекламно обслужване с /фирма/, при нарушение на предвидената процедура за обществените поръчки и без предварителни проучвания, довело да престигане на доставчика на суми над средните пазарни цени, в размер на 66 455, 60 лева.

В контекста на изложеното мотивирано е заключението на въззивната инстанция, че поведението на В. Д. удовлетворява предявената от закона необходимост за доказване на оспорвания от защитата обективен елемент - „неполагане на достатъчно грижи”, преценен при внимателен преглед на правомощията и задълженията на длъжностното лице, с отчитане на конкретните условия, при които е действало- време, място и работна

обстановка, и вземайки предвид икономическите изисквания за правилно отправление на стопанската дейност в съответния сектор, отразени и детайлизирани в нормативни актове, вътрешни правилници, заповеди, индивидуални разпореждания, утвърдена практика и общопризнати правила.

Длъжностните лица, на които е поверено ръководството, управлението, стопанисването и запазването на държавна, общинска собственост или собственост на друг търговски субект, са длъжни при осъществяване на цялостната своя дейност да полагат грижите на добър стопанин, да съхраняват имотните блага и да ги увеличават, да пазят и контролират финансовия ресурс. Практически е абсолютно невъзможно тези им задължения да бъдат точно и изчерпателно формулирани в нормативен акт. Те произтичат от естеството на възложената им работа, от позицията им в йерархията на държавния и общински апарат, или стопанската структура, от доверието в тях и отговорността за конкретната им дейност в определен стопански отрасъл или професия. Посоченото разбиране не изключва, а напротив изхожда от наложителността всеки разглеждан случай да бъде проучван задълбочено, да бъдат изследвани в тяхната взаимна връзка и обусловеност съществуващите в дадена област нормативни разпоредби и вътрешни предписания, и едва тогава съдът да се обърне към морала и житейската практика, и да установи общоизвестните за тази сфера правила.¹

Въззивната инстанция се е съобразила стриктно с тези изисквания, като извън обхвата на инкриминираното деяние, с предмет 17-те рекламни сделки, при които се е позовала на нарушения на чл.7, ал.1, т.2 и ал.3, чл.8, ал.1, т.4 и ал.2, и чл.14 от ЗОП (обн.ДВ бр.56/22.06.1999г.), на чл.14, ал.1, т.2, ал.5 и чл.15, ал.1, ал.2, т.2, б.А и ал.6 от ЗОП (обн. ДВ, бр.28/06.04.2004 г., в сила от 01.10.2004г.) и на чл.1, ал.1 и ал.2, т.2 от НВМОП; при съблюдаване на чл.30, ал.1 т.3 от Устава на Дружеството, чл.14, ал.1, т.3 от Правилника за устройство и дейността на / фирма/, пункт 1, б.А и Б от длъжностната характеристика, на общоприетото в утвърдената стопанска практика, и на установените житейски правила за добросъвестно изпълнение на възложената на длъжностно лице работа, е приела, че неразумното опериране с оборотно имущество и разходването на парични средства за неприсъщи и несвойствени нужди на / фирма/, очертава извършена от В. Д. *безстопанственост*.

Прецизно са лимитирани и стойностните параметри на причинените на процесното дружество вреди, след приспадане на сумата от 152 029,61 лева, представляваща разходваните средства по сключените през 2004г. и 2005г. договори за рекламни материали, неправилно осчетоводена; на сумата за рекламни дискове, популяризиращи дейността на /фирма/"; и на сумата от 46 533,32 лева за представителни разходи на четирите топлофикационни района - /населено място/, Земляне, Люлин и Изток, които са извън обсега на обвинението; от отчетените в сметка 609 „*други разходи*“, като е убедителен и изводът, че размерът на получената обща стойност от 325 693,95 лева

покрива заложения критерий, обосноваващ неговата съставомерност по отношение на обективния признак „значителност“².

Убедителна е и аргументацията на Софийски апелативен съд за субективните характеристики на престъпното посегателство- евентуален умисъл като форма на вина и за наличните предпоставки за приложение на института на продължаваното престъпление за инкриминираните деяния.

Професионалният прочит на доказателствената съвкупност сочи на това, че В. Д. не е целял пряко разпиляване на имуществото на дружеството и не е желал настъпването на общественноопасните последици, но той се е примирявал с вероятността същите да бъдат реализирани.

1. Ненов Ив., „Наказателно право”, Особена част, т.1, изд. „Наука и изкуство” 1956г., стр.259-260

Груев Л., „Бланкетни наказателно-правни норми, Университетско издателство „Климент Охридски” 1997г., стр.79

2. Постановление на Пленума 1/83г., Тълкувателно решение 1/98 г. на ОСНК на ВС и решение №312/08 г., по н. д. № 273/2008г. на ВКС

Обсъдената фактология несъмнено доказва знание у подсъдимото лице за високия размер на несвойствени разходи /голямата част от закупуваните стоки са били за неговия кабинет и лично той се е възползвал от наетия лек автомобил/, неговата вътрешна увереност, че дружеството разполага със значителен финансов ресурс, който позволява неограничено и безконтролно изразходване на средства, като с бездействието си да вземе мерки за преодоляване на ситуацията и с предприетите от самия него действия, допуснал причиняване на инкриминирания вредоносен резултат.

Очертаната конкретика удовлетворява и изискванията на чл.26, ал.1 НК.

Включените в продължаваното престъпление неправомерни деяния са реализирани през непродължителни времеви интервали, в рамките на инкриминирания по делото период от три години и три месеца, извършени са при една и съща обстановка, и са осъществени при еднородност на вината, при което последващите престъпни посегателства се явяват от обективна и субективна страна естествено продължение на предшестващите ги такива. Това заключение е съобразено и с основни положения в теорията, че много често в практиката безстопанствеността е свързана с продължителна неправилна дейност, която понякога разкрива значителна сложност и обхваща различни преплетени прояви, обединени в неполагане на достатъчни грижи, при сложни съчетания на действия или бездействия, или на комбинация от тях, разглеждащи се като едно единно престъпление. Безстопанствеността рядко се извършва само с един активен или пасивен акт на поведение, и то в един ден или относително кратък времеви диапазон.¹

За тези престъпления е характерно именно това, че от осъществяването на изпълнителната форма на деянието и настъпването на съставомерния резултат изминава по-продължително време, поради което при установена от фактите повторимост на деянията, обективна и субективна връзка между тях

и извършителят на престъпление, увреденото правнозащитено благо попада в обсега на една и съща норма, и би следвало да се приеме, че е осъществено едно престъпление - *безтопанственост*, чрез отделни неправомерни деяния, обединени от неполагането на достатъчно грижи от длъжностното лице, каквито са инкриминираните по делото разходване на парични средства за представителни нужди, сключените договори за изработване и доставка на рекламни материали, и сделката за наем на джип „LEXUS RX-300“.

Изложените съображения за престъпната обективна и субективна съставомерност, са предпоставили ангажиране на наказателната отговорност на подсъдимия Д. за престъпление по чл.219, ал.3, вр.чл.26, ал.1 от НК, с произтичащите от това санкционни последици, индивидуализирани по справедливост, съответни на тежестта на инкриминираната дейност и

1. Ненов Ив., „Наказателно право“, Особена част, т.1, изд. „Наука и изкуство“ 1956г., стр.261.

Михайлов Д., „Проблеми на наказателното право“, изд. „Сиела“2008г., стр.145

на фактическите данни за дееца, и съразмерни с изтеклия продължителен период от време от извършване на престъпното посегателство, интерпретиран съгласно практиката на Съда в Страсбург, по приложението на чл.6, пар.1 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи, като смекчаващо обстоятелство, компенсиращо чрез наказанието търпяните от лицето ограничения в хода на проведеното в неразумни срокове разследване.

Неоснователна е и жалбата на /фирма/.

Визираните аргументи в касационната жалба на конституираното в качеството на граждански ищец дружество, за незаконосъобразност и необоснованост на въззивното решение в неговата наказателноправна част, потвърждаваща първоинстанционната присъда, с която В. Д. е оправдан по повдигнатото му обвинение по чл.219, ал.4, вр. ал.3, вр.чл.20, ал.2 от НК за престъпление, извършено чрез сключване на договори с /фирма/ и /фирма/ за подпомагане на събираемостта на вземанията на /фирма/, са неотнормими към основанието, съдържанието и параметрите на претендираната гражданска отговорност. Те не сочат на накърнени права и интереси на встъпилата в наказателното производство страна, поради което и ВКС не им дължи съответен коментар.

Несъстоятелни са и очертаните оплаквания, свързани с предпоставеното от оправдаването на подсъдимия отхвърляне на предявените претенции за сумите от 824 395,24 лева и 236 899,47 лева, явяващи се финансова равностойност на причинените на фирмата, при изпълнение на двустранните сделки с /фирма/ и /фирма/ имуществени вреди.

Акцесорният характер на гражданския иск в наказателния процес обуславя неговата зависимост от решаването на въпросите по повдигнатото срещу лицето обвинение, поради което и той поначало споделя съдбата му. Когато подсъдимият бъде оправдан, понеже не се установява описаното в обвинителния акт или в частната тъжба деяние да е осъществено, да е противоправно или виновно, или не е доказано с нужния интензитет неговото авторство, приетият за разглеждане граждански иск ще бъде отхвърлен. Гражданската отговорност може да съществува, без налична наказателна отговорност, само в случаите на престъпна обективна или субективна несъставомерност на инкриминираното деяние, при които не е изключен гражданският деликт; при погасена наказателна отговорност, поради изтичане на предвидената в наказателния кодекс давност; съответно при последвал Закон за амнистия, каквато не е конкретиката по делото.

Приетата за установена по делото фактология сочи, че през периода, предхождащ заседанията на Съвета на директорите на 04.03.2004г., на 15.04.2005г. и на 15.09.2005г., на които е одобрено сключването на договори с колекторските фирми /фирма/, /фирма/ и /фирма/, за подпомагане събирането на просрочени задължения, административният ресурс на /фирма/ по провеждане на кампаниите за събираемост бил ограничен и не давал нужния резултат /350 000 души били абонатите на дружеството, а занимаващите се със събиране на вземания служители – 120 на брой, като дейността им не била достатъчно ефективна, поради неосказване на необходимото съдействие от институциите при издирване на новите адреси на неизправните длъжници/. Тези проблеми се обсъждани непрекъснато от управляващите дружеството и била създадена нарочна „Комисия по събираемостта“, с цел тяхното подробно анализиране, и предлагане на адекватно решение за справяне със ситуацията.

Доказано е и, че по същото време са регистрирани растеж на цените на природния газ и съответно на задълженията на дружеството към доставчика му „/фирма“, и са сключени споразумения със Световната банка и Европейската банка за възстановяване и развитие, за финансиране на дружеството, като залегналите условия, са налагали непрекъснат контрол върху нивото на събираемостта на задълженията на абонатите, която не следвало да пада под 75%, а според изготвените доклади тя бележела устойчива тенденция към намаляване /през 2002г. събираемостта била 73,19 % , през 2003г. паднала на 71,95% , а през 2004г. на 71,01 %/.

Очертаните обстоятелства, мотивиращи стопанска необходимост и икономическа обосновааност за вземане на мерки за преодоляване на трудностите по събиране на вземания, корелативно преценени с установените по делото факти за последващите действия на съконтрагентите в изпълнение на инкриминираните договори, и с постигнатите резултати, са формирали вътрешното убеждение на въззивната инстанция, за липса на противоправно и виновно поведение на В. Д. и на останалите членове на Съвета на директорите- Г. Р., И.Й., П. В., И. Д. и Г. Н., в причинна връзка с

лимитираните от прокуратурата имуществени вреди за /фирма/. Предадените на /фирма/ абонати били 57 308 брой, със задължения в размер на 75 334 497,17 лева; на /фирма/ 3 507 броя абонати, със задължения в размер на 9 669 177,31 лева; а на /фирма/ 6 601 броя абонати със задължения в размер на 9 189 933,92 лева, като техните служители работели и след 17 часа, когато осъществявали пряк контакт с неизправните длъжници и настоявали за уреждане на сметките им с дружеството /фирма/.

За времето, през което работели процесните колекторски фирми, били изплатени дължими суми от 149 311 абонати, в размер на 20 335 089,94 лева и по съдебни дела - от 20 длъжници, в размер на 24 768,26 лева.

Уговорените по сделките суми, в полза на / фирма//1 023 904,51 лева/, на /фирма/ /80 298,11 лева/ и на /фирма/ /283 155,69 лева/, представляващи фиксирани разходи на абонат за административно-управленска дейност и комисиона, съобразно размера на задължението, което било просрочено и впоследствие погасено, били престирани, само след засичане в касата на дружеството, че срещу съответния абонат, предоставен на изпълнителя, е извършено плащане, и е налице отбелязване за предприетите срещу него действия.

В контекста на изложеното Софийски апелативен съд е заключил, че инкриминираното поведение на подсъдимия Д. и на членовете на Съвета на директорите не очертава нарушение на задълженията им, уредени в чл.23, ал.2 и чл.26, ал.1, т.3 от Устава на /фирма/, чл.12, ал.1, т.2 от Правилника на дружеството, и чл.6, т.1 и т.4 от Договора за възлагане на управлението на /фирма/, и не се субсумира от предвидената в нормата на чл.219 от НК форма на *безстопанственост*. Съгласно цитираните източници на права и задължения, длъжностните лица е следвало да организират дейността на дружеството, в съответствие с изискванията на пазара, финансовите, трудовите и материално-техническите ресурси, и да направят необходимото за правилното му стопанско функциониране, включително чрез предприемане на мерки за събиране на задълженията на клиентите-потребители на топлоенергия, което несъмнено са сторили с изискуемата се от материалния закон грижа на добър стопанин. Логическо следствие от това е и оправдаването на В. Д. по повдигнатото му обвинение по чл.219, ал.4, вр. ал.3, вр.чл.20, ал.2 от НК за престъпно посегателство, с предмет сключените договори с колекторските фирми /фирма/ и /фирма/ за подпомагане събираемостта на вземанията на / фирма/, и отхвърлянето на претенциите на встъпилото като ищец дружество срещу подсъдимото лице, за сумите от 824 395,24 лева и 236 899,47 лева - имуществена обезвреда, поради липса на деликт, който е основание за възникване и носене на гражданска отговорност.

При съблюдаване на приетата конкретика за извършеното от В. Д. престъпление по чл.219, ал.3, вр.чл.26, ал.1 от НК, сочещо по своите характеристики на фактическия състав на *непозволеното увреждане*, с надлежно установена причинна връзка между противоправното и виновно

поведение на подсъдимия и настъпилия общественоопасен резултат; в съответствие с доказателствените материали и изготвената в хода на въззивното следствие съдебно-счетоводна експертиза, е лимитиран и размерът на присъденото обезщетение, по приетия за съвместно разглеждане в наказателния процес граждански иск, за причинените имуществени вреди на /фирма/, с инкриминираната и санкционирана безстопанственост /325 693,95 лева/, поради което ВКС не намира предпоставки за корекция, в желаната в жалбата на ищеца посока.

Мотивиран от предложената аргументация, настоящият състав намира, че не са налице касационни основания, обосноваващи отмяна или ревизия на атакувания акт на въззивната инстанция, с който е изменена присъда №402 от 14.12.2010г., обявена по нохд №1876/2008г. на Софийски градски съд.

Воден от горното и съгласно предписанията на чл.354, ал.1, т.1 от НПК, Върховният касационен съд, трето наказателно отделение

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение №47 от 16.02.2015г., постановено по внохд №1294/2012г., по описа на Апелативен съд – София.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.